289

PETER PAN
ÎN GRĂDINA KENSINGTON

J. M. BARRIE

EDITURA ION CREANGĂ

J. M. BARRIE

■

PETER PAN
ÎN GRĂDINA KENSINGTON

J. M. BARRIE

PETER PAN
ÎN GRĂDINA KENSINGTON

În românește de
NINA STĂNCULESCU

Desene de
ARTHUR RACKHAM

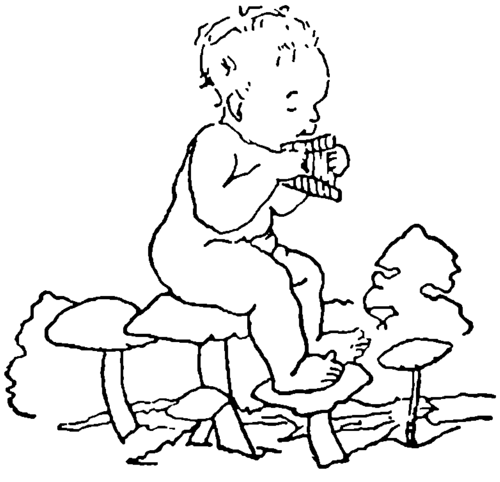

EDITURA ION CREANGĂ
1971

J. M. BARRIE

PETER PAN IN KENSINGTON GARDENS

Hodder and Stoughton
Limited London

CUVÎNT ÎNAINTE

Grădina Kensington este o grădină adevărată, care se află și acum la Londra, cu toate locurile de care se pomenește aici: Aleea Largă, Movila, Iazul Rotund, Serpentina. Numai că atunci cînd se plimba pe acolo James Barrie, la sfîrșitul secolului al XIX-lea, era ceva mai sălbatică. Și, între timp, în fața lacului numit Serpentina, a apărut o statuie nouă: statuia lui Peter Pan. Astfel încît, într-adevăr, Peter Pan, pe care James Barrie l-a adus cu el copiilor în grădina Kensington, a rămas acolo, așa cum a rămas și-n inima copiilor de pretutindeni, mereu: fără să crească, fără să moară, legat de amintirea grădinii.

James Barrie era un domn ciudat. Era așa cum spune el însuși despre poeți: niciodată cu adevărat om mare — pe undeva îi rămăsese sufletul de copil. Și acesta-i era bunul lui cel mai de preț. De aceea spuneam că

era ciudat. Fiindcă nu se purta cu totul ca ceilalți oameni mari. El se plimba prin grădină cu cîțiva copii și cu un cîine de rasă St. Bernard, pe care-l chema Porthos. Știa să se joace cu cercul și cu mingea mai bine decît orice om mare, și mai cu seamă: spunea povești. Poveștile pe care le spunea el copiilor porneau de la vechi basme englezești cu zîne, spiriduși și cu tot soiul de întîmplări miraculoase, cărora el le dădea mereu noi întorsături, ajutat în asta și de copii.

Și așa a apărut pe lume Peter Pan, băiețelul care nu avea să mai crească, băiețelul care era, bineînțeles, însuși Barrie, cel ce ajunsese om mare și rămăsese totuși, pentru totdeauna, copil.

Era deci firesc ca și întîmplările lui Peter Pan să se petreacă mai întîi și mai întîi în grădina Kensington, acolo unde el și apăruse în mintea lui Barrie. Și aveau să se petreacă prin toate acele locuri pe care Barrie le colinda cu copiii, îmbrăcîndu-le în poezia vechilor basme populare ce și le istoriseau atunci unii altora cum le trecea prin minte.

Şi aşa se face că Peter Pan în grădina Kensington, *acest prim volum al lui Barrie despre Peter Pan, păstrează lumea vechilor legende, dar într-un fel cu totul nou şi neaşteptat.*

Şi poate vreţi să ştiţi de unde a luat el figura atît de delicat-zglobie a micuţei Maimie? Pentru aceasta a fost inspirat, fără îndoială, de însăşi mama lui, la care a ţinut atît de mult şi cu care a stat mai întîi şi mai întîi să citească şi să istorisească poveşti. Iar cît despre David, băieţelul pe care îl ia cu el în paginile cărţii, făcîndu-l părtaş la tot ce se petrece în grădină, acesta nu este, desigur, decît fratele lui mai mare, pe care îl chema tot David şi de a cărui moarte, pe cînd James nu avea decît şapte ani, mama nu avea să se consoleze niciodată.

Mai tîrziu, Peter Pan se va contura mai mult, şi oarecum altfel, în cartea Peter Pan şi Wendy *şi în piesa după această carte. Va deveni un băieţel de cîţiva ani, iar* the Never Never Land *(ţara Niciodată Niciodată) a copilăriei va ieşi din grădina Kensington şi se va muta pe o insulă depărtată, undeva dincolo de toate locurile de pe pămînt,*

pe tărîmul nemaiajuns decît de zborul miraculos al unei imaginații de copil.

Și totuși, tot astfel cum Peter se află în acest prim volum, în vîrstă doar de o săptămînă, și Insula se află aici, la fel de neajunsă de oameni. Insula e undeva pe apa Serpentinei, dincolo de grădină, și „de jur împrejur sînt pari drepți, înfipți în apă, și pe fiecare din ei, ziua și noaptea, stă cîte-o pasăre de santinelă", pentru ca numai păsările să ajungă acolo. Fiindcă pe insula aceea, în afară de bătrinul corb înțelept, Solomon-Cronc, nu trăiesc decît păsările care se prefac apoi în copii, copiii fiind păsări mai înainte de a veni pe lume. Și dacă Peter a ajuns acolo în zbor, aceasta s-a întîmplat, ca și cu cei trei copii din cealaltă carte, în primul rînd pentru că a avut o deplină încredere că așa ceva era cu putință. „Căci a avea încredere înseamnă să ai aripi" — cum spune Barrie. Și mai e un mijloc să ajungi la Insulă: să îți presare zînele pe umeri praf de zîne.

Vechile basme și miniaturi orientale pomenesc adesea de o anume grădină cu flori înmiresmate, copaci roditori, femei delicate și zîmbitoare și copii jucîndu-se. Dincolo de gardurile ei se întindeau pădurile cu fiare,

cu tîlhari și războaie. Dar nimic din acestea nu pătrundea în grădină. Imaginea s-a păstrat mult timp și diferit și în cîntece și picturi occidentale.

O astfel de grădină fermecată, păstrînd visurile noastre cele mai frumoase, mai dragi, nepîngărite, ne rămîne astăzi, în continuare, copilăria. Este grădina Kensington înconjurată de „niște străzi pe care David și cu mine n-am fost niciodată, cu toate că gălăgia lor a ajuns pînă la noi". Este grădina Kensington la intrarea căreia vînzătoarea de baloane se ține cu mîna de grilaj pentru ca baloanele să nu o ridice și să o ducă de acolo. Grădina Kensington, cea plină de locuri minunate și unde, seara, după închiderea porților, cînd nici un om mare sau copil nu mai rămîne acolo, începe să-și depene de fapt „adevărata" ei viață: florile și copacii umblă și vorbesc, zînele și spiridușii apar și țin baluri. Grădina a cărei Serpentină te duce undeva în afara ei, la Insula neajunsă de oameni, de unde vin copiii. Este grădina în mijlocul căreia se ridică astăzi și pentru totdeauna monumentul îndrăgit al lui Peter Pan, copilul care avea să rămînă pentru totdeauna copil.

NINA STĂNCULESCU

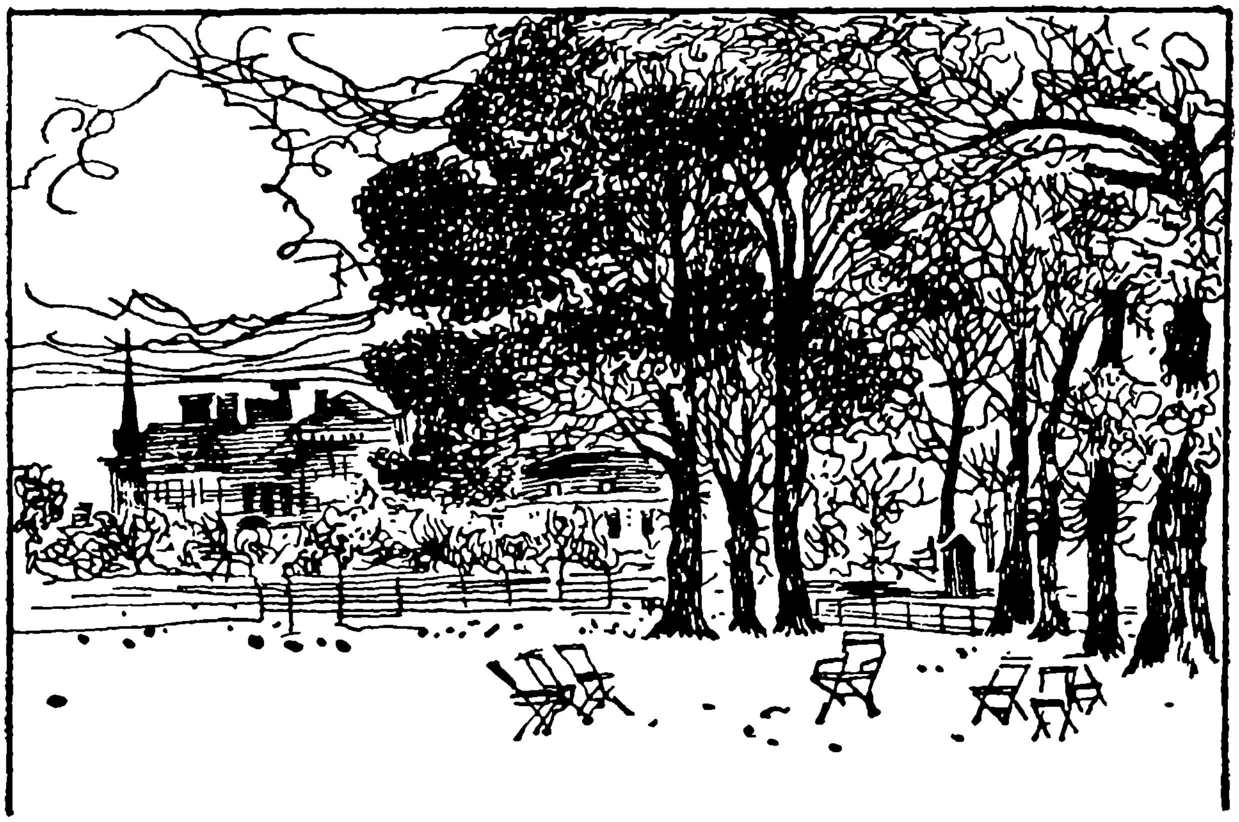

NICI UN COPIL N-A AJUNS VREODATĂ SĂ STRĂBATĂ TOATĂ GRĂDINA KENSINGTON

MARELE ÎNCONJUR AL GRĂDINII

Fără îndoială că-ți dai seama și singur ce greu ar fi să-i urmărești aventurile lui Peter Pan fără să cunoști grădina Kensington. Grădina asta se află la Londra, unde locuiește și regina Angliei. Și eu obișnuiam aproape în fiecare zi să mă duc acolo cu David. Numai în zilele în care arăta din cale-afară de obosit, nu-l luam cu mine.

Dar nici un copil n-a ajuns vreodată să străbată toată grădina, de la un capăt la altul,

fiindcă se face atît de repede vremea să se întoarcă acasă. Și se face atît de repede vremea să se întoarcă acasă, din simplul motiv că, dacă ești un băiețel de vîrsta lui David, atunci trebuie să dormi la prînz, între douăsprezece și unu. Dacă mama ta n-ar fi atît de convinsă că trebuie să dormi între douăsprezece și unu, ai ajunge, fără doar și poate, să vezi toată grădina.

O latură a grădinii se mărginește cu un șir nesfîrșit de autobuze, asupra cărora dădaca ta are atît de multă autoritate, încît e de ajuns să ridice un deget în fața unuia dintre ele și acesta se oprește pe loc. Iar ea trece cu tine, nestingherită, de partea cealaltă a străzii.

Grădina are mai multe porți, dar asta-i cea pe care-ai să intri tu. Și mai înainte de-a intra, stai să schimbi o vorbă cu vînzătoarea de baloane, care-i chiar lîngă gard. Ea nu poate să intre chiar în grădină, nu poate să stea decît acolo, la intrare, pentru că dacă și-ar lua mîna de pe grilaj doar o singură clipă, baloanele ar ridica-o numaidecît de la pămînt și-ar duce-o cu ele în zbor. Baloanele o trag într-una, de asta stă cît mai ghemuită. Și de atîta încordare, fața i s-a-nroșit de tot.

Într-una din zile am găsit o altă vînzătoare decît cea pe care o știam. Și asta pentru că cea veche se lăsase luată de baloane! Ce rău i-a părut lui David după cea veche! Dar cum ea tot se lăsase luată, barem să fi fost și el atunci de față, s-o vadă!

Formidabil de mare-i grădina asta, Kensington! Și are sute de milioane de copaci! Mai întîi și mai întîi, dai de smochini. Da-ți va fi silă să-ți pierzi vremea cu ei, fiindcă-s dintre acele persoane-nfumurate, cărora li se interzice să se amestece cu vulgul. Și legenda spune că li se spune smochini numai pentru că sînt îmbrăcați așa din cap pînă-n picioare. De altfel, David, ca mulți alți copii, nu le spune decît cu dispreț „smochini" sclifosiților ăstora. Și-ai să-ți dai și mai bine seama ce fel de obiceiuri și purtări sînt prin această parte a grădinii, dac-am să-ți spun că pe-acolo unui greier i se zice „greierime".

Uneori se mai întîmplă însă ca vreun smochin răzvrătit să se cațere pe gard și să-și ia lumea-n cap. Cum s-a întîmplat cu Miss Mabel Grey, despre care am să-ți povestesc cînd vom ajunge la poarta Miss Mabel Grey. Dar acesta a fost singurul smochin într-adevăr renumit.

PE ALEEA LARGĂ AI SĂ-I ÎNTÎLNEȘTI PE TOȚI CEI PE CARE MERITĂ SĂ-I CUNOȘTI

Ne aflăm acum pe Aleea Largă. Aleea asta-i față de celelalte cam tot pe-atît de mare , pe cît e tatăl tău față de tine. David s-a întrebat chiar dacă n-o fi fost și ea cumva la început mică și a crescut apoi și a tot crescut pînă cînd a ajuns cu adevărat atît de mare. Și dacă nu cumva toate celelalte alei sînt copiii ei. Ba s-a apucat să facă și un desen, care l-a amuzat foarte mult, și-n care Aleea Largă plimba o alee mititică într-un cărucior.

Pe Aleea Largă ai să-i întîlnești pe toți cei pe care merită să-i cunoști și care au de

obicei și cîte-un om mare pe lîngă ei, ca să-i oprească să calce pe iarba umedă și să-i pună să stea urgisiți la colțul unui scaun, dacă s-au purtat cumva ca un cățel turbat sau ca Mary Ann. Să te porți ca Mary Ann, înseamnă să te porți ca o fetiță care se miorlăie fiindcă dădaca n-o ține în brațe, sau se zgîiește la tine cu degetul în gură; urîtă apucătură! Dar să fii cățel turbat înseamnă să lovești cu piciorul în toate cele, și asta are oarecare farmec!

De-ar fi însă să-ți arăt toate locurile importante pe lîngă care trecem pe Aleea Largă, nici n-am ajunge să le vedem pe toate și s-ar face vremea să te-ntorci acasă. Așa că am să-mi îndrept doar bastonul spre copacul lui Cecco Hewlett, cel mai memorabil loc dintre toate, unde un băiat cu numele de Cecco a pierdut odată o monedă de un penny și, tot căutînd-o, a dat peste-o alta, de doi penny. De-atunci s-au făcut pe-acolo tot felul de săpături.

Ceva mai departe, de-a lungul aleii, se găsește căsuța de lemn în care s-a ascuns Marmeduke Perry. N-ai să afli în toată grădina Kensington o poveste mai înfiorătoare decît

aceasta a lui Marmeduke Perry, care s-a purtat ca Mary Ann timp de trei zile la rînd și a fost condamnat să apară pe Aleea Largă îmbrăcat în rochița surorii lui. El s-a ascuns în căsuța de lemn și a refuzat să iasă de-acolo pînă nu i se aduc pantaloni americani cu buzunare și ținte.

Dar parcă văd că acum ai să vrei să te duci la Iazul Rotund. Iată ce le supără cel mai mult pe dădace, fiindcă nu sînt de loc mai bărbătoase! Și de-aia au să te facă să te uiți în altă parte, la Marele Penny sau la Palatul Fetiței.

Fetița a fost cel mai celebru copil din toată grădina și locuia singură cuc în tot palatul, doar cu o mulțime de păpuși. Dar, într-o dimineață, lumea a venit la ea și a tras de clopotul de la intrare. Ea nu se sculase încă, deși trecuse de ora șase. Așa că a aprins o lumînare și s-a dus să deschidă ușa, în cămașă de noapte. Atunci toți au strigat: „Trăiască regina Angliei!

Dar ceea ce l-a mirat cel mai mult pe David din toată povestea asta a fost cum de-a știut ea unde erau chibriturile.

Cît despre Marele Penny, acesta-i o statuie care să amintească de Fetiță.

Pe urmă ajungem la Movilă, acea parte a Aleii Largi unde au loc toate marile alergări. Chiar dacă mai înainte nici nu-ţi dădea prin minte să alergi, acolo ai s-o iei la goană, fiindcă-i atît de-ncîntător să goneşti la vale de pe Movilă. Dar dacă te opreşti cumva, cum ţi se întîmplă adesea, mai înainte de-a fi făcut jumătate din drum, te pierzi. Noroc că se găseşte pe acolo o altă căsuţă de lemn, numită Casa Copiilor Pierduţi, cu un om căruia dacă-i spui că te-ai pierdut, te găseşte. Dar oricît de minunat ar fi s-o iei la vale de pe Movilă, n-ai să faci asta-n zilele cu vînt, pentru că-n zilele astea nu eşti acolo. Şi-atunci, în locul tău, o iau la goană frunzele căzute. Nimeni pe lume nu ştie să se amuze ca o frunză căzută.

De pe Movilă ai să poţi vedea poarta Miss Mabel Grey, numită aşa după smochinul despre care-ţi făgăduisem să-ţi povestesc. Miss Mabel Grey avea totdeauna ori două dădace, ori o mamă şi o dădacă şi multă vreme a fost un model de fetiţă cuminte, care-şi ducea mîna la gură cînd tuşea şi spunea celorlalţi smochini: „Bună ziua. Ce mai faceţi?" Şi singura ei joacă era să arunce cu multă graţie o minge şi să o lase pe dădacă să i-o aducă. Dar

într-o zi a ostenit de toate astea și-a devenit cățel turbat și-atunci, pentru a arăta că era într-adevăr cățel turbat, și-a descheiat mai întîi amîndouă șireturile de la pantofi și a scos limba spre apus, spre răsărit, miazăzi și miazănoapte. Apoi și-a azvîrlit șalul într-o băltoacă și a început să joace pe el pînă cînd apa noroioasă i-a împroșcat toată rochia. După asta s-a suit pe grilaj, unde a făcut tot felul de năzbîtii de necrezut, printre ultimele fiind și aceea că și-a azvîrlit cît colo amîndoi pantofii. Iar pînă la urmă s-a dus la poarta care astăzi îi poartă numele și a luat-o la goană pe niște străzi pe care David și cu mine n-am fost niciodată, cu toate că gălăgia lor a ajuns pînă la noi. Și a alergat mai departe și nu s-ar mai fi auzit niciodată de ea, dacă mama ei n-ar fi sărit într-un omnibuz și n-ar fi ajuns-o din urmă. Trebuie să spun că astea s-au întîmplat de mult și că nu e de loc vorba despre fetița Mabel Grey pe care o cunoaște David.

Întorcîndu-ne acum pe Aleea Largă, la dreapta noastră se deschide Aleea Copiilor Mici, care-i atît de plină de cărucioare, încît ai putea trece de pe-o parte a ei pe cealaltă,

călcînd peste copii. Numai că dădacele n-au să te lase să faci așa ceva.

O potecă numită Degetul Presurei — pentru că-i chiar pe-atît de lungă — are să ne ducă de-aici în Aleea Picnicului, plină de vase de bucătărie adevărate și-unde, pe cînd bei, flori de castan îți cad în pahar. Pînă și cei mai obișnuiți dintre copii fac picnic aici și florile de castan le cad și lor în pahar.

Pe urmă ajungem la Fîntîna Sfîntului Govor, care fusese plină de apă cînd a căzut înăuntru Malcolm cel Viteaz. Mama lui Malcolm ținea la el mai mult decît la orice pe lume, și el o lăsa să-l ia pe după gît de față cu toată lumea, pentru că era văduvă. Dar lui tare-i mai plăcea să aibă fel de fel de aventuri. Și mai cu seamă îi plăcea să se joace cu un hornar care omorîse o mulțime de urși și căruia îi zicea Tuciuriul, fiindcă avea fața plină de funingine. Într-o zi însă, pe cînd se jucau amîndoi lîngă fîntînă, Malcolm a căzut înăuntru. Și fără-ndoială că s-ar fi înecat, dacă Tuciuriul n-ar fi sărit după el să-l scape. Apa din fîntînă i-a spălat însă Tuciuriului toată funinginea de pe față și ce să vezi? era însuși tatăl lui Malcolm, pe ca-

re-l pierduse de mult. Iată pentru ce, din ziua aceea, Malcolm n-a mai avut nevoie să-și lase mama să-l ia de după gît.

Între fîntînă și Iazul Rotund se află portițele pentru jocul de crichet. Grădina e renumită pentru două feluri de crichet: crichet de băieți, adică cel adevărat, jucat cu ciocanul, și crichet de fetițe, care se joacă cu racheta și cu guvernantă. Fetițele nu pot să joace crichet cu adevărat și te prăpădești de rîs să le vezi cum se străduiesc zadarnic. Dar, cu toate astea, într-o zi s-a petrecut ceva foarte neplăcut: mai multe fete obraznice au provocat echipa lui David la joc și o ființă imposibilă cu numele de Angela Clare a reușit chiar să trimeată drept la țintă atîtea bile, încît . . . Dar decît să stau să-ți povestesc rezultatul acelui meci nesuferit, mai bine să trec repede la Iazul Rotund, rotița principală a întregii grădini, care învîrte toate acolo.

Este rotund iazul acesta, pentru că se află chiar în mijlocul grădinii. Și cînd ai ajuns la el, nici nu vrei să mergi mai departe. Și oricît te-ai strădui aici să fii copil cuminte, n-ai să reușești niciodată. Poți să fii cuminte tot timpul pe Aleea Largă, dar nu la Iazul Ro-

tund. Simplu, pentru că uiţi să fii cuminte. Iar cînd ţi-ai adus aminte, eşti atît de ud, încît n-are a face că te uzi şi mai mult.

Unii aşază pe iaz bărci, ca să plutească. Şi unele bărci sînt atît de mari că le aduc în roabe sau, uneori, în cărucioare de copii. Dar atunci copiii care au stat în cărucioare trebuie să umble pe jos. Dacă vezi prin grădină copii cu picioare strîmbe, să ştii că sînt cei care au trebuit să umble prea devreme pe jos, pentru că tatăl lor avusese nevoie de cărucior.

Totdeauna îţi doreşti să ai un iaht pe care să-l pui să plutească pe Iazul Rotund, şi pînă-n cele din urmă unchiul tău îţi dăruieşte unul. Ce minunat este să-l duci la iaz în prima zi! Şi, de asemenea, ce minunat este să vorbeşti despre asta cu băieţii care n-au unchi! Atîta doar că, peste puţină vreme, îţi place să-l laşi acasă. Căci cel mai preţios dintre toate vasele ce îşi desfăşoară pînzele pe Iazul Rotund este aşa-numitul „vapor-surcică", fiindcă aduce mai curînd cu o surcică pînă cînd îl aşezi pe apă şi-l ţii de sfoară. Pe urmă, pe cînd mergi împrejurul iazului, trăgîndu-l, zăreşti oameni mărunţi mişunînd pe punte şi pînze se înalţă

ca prin minune în bătaia vîntului. Şi în nopţi furtunoase intri în porturi liniştite, necunoscute nobilelor iahturi. Apoi, noaptea trece într-o clipită şi zveltul tău vapor iese din nou în bătaia vîntului, balenele-mprejur îl împroaşcă cu apă şi iată-te plutind peste cetăţi scufundate, te-ncaieri cu piraţii şi-ţi laşi ancora pe insule de corali. Şi pe cînd ţi se întîmplă toate astea, nu eşti decît un băieţel singuratic, fiindcă doi băieţi nu se pot aventura prea departe pe Iazul Rotund. Şi cu toate că s-ar putea întîmpla să vorbeşti cu tine însuţi în timpul călătoriei, dînd ordine şi executîndu-le în grabă, cînd vine vremea să te-ntorci acasă n-ai să mai ştii pe unde-ai fost sau ce ţi-a umflat pînzele. Comoara îţi rămîne zăvorîtă în propria-ţi cală — ca să spun aşa — şi doar vreun alt băieţel ţi-ar mai putea-o deschide, mulţi ani mai tîrziu.

Pe cînd iahturile nu au nimic în cală. Revine oare cineva la această nostalgică amintire a copilăriei lui, de dragul iahturilor care navigau acolo? Nicidecum. Vaporul-surcică este cel plin de amintiri. Iahturile nu sînt decît jucării, iar proprietarul lor e doar un marinar de apă dulce: n-au decît să străbată iazul de la un capăt la celălalt, numai va-

porul-surcică poate să ajungă la mare. Voi care conduceți iahturile cu vergeaua și credeți că tot rostul nostru, al celor ce sîntem în preajmă, este să vă privim pe voi, aflați că vasele voastre se află doar întîmplător pe-acolo și dac-ar fi acoperite de apă sau scufundate de rațe, Iazul Rotund și-ar vedea nestingherit de ale lui.

Tot felul de poteci se-nghesuie de pretutindeni să ajungă la iaz, ca niște copii. Unele sînt cu totul obișnuite, cu grilaje pe margini, croite de oameni care și-au scos hainele și-au rămas în cămăși ca să le poată face, iar altele-s anapoda, pe-alocuri sălbăticite de tot, iar în alte părți atît de-nguste, de poți să stai călare pe ele. Se numesc Poteci-Făcute-Singure și tare-ar mai fi vrut David să le vadă pe cînd se făceau! Dar, ca toate minunățiile cîte se-ntîmplă în grădină, ne-am spus că fără-ndoială se fac noaptea, pe cînd porțile-s închise. Și ne-am mai spus că, desigur, potecile stau să se facă numai pentru că e singurul lor mijloc să ajungă la Iazul Rotund.

Una din potecile astea sălbatice vine de acolo de unde se tund oile. Cînd David și-a tuns buclele la frizer, mi s-a spus că și-a luat rămas bun de la ele fără să-i tremure vocea,

cu toate că mama lui, de atunci, n-a mai fost niciodată la fel de veselă; și iată pentru ce le disprețuiește el pe oi că o iau la goană de lîngă cel care le tunde, și le strigă în batjocură: „Lașelor, fricoaselor!" Dar cînd omul le prinde între picioare, David îl amenință cu pumnul pentru că folosește foarfeci atît de mari.

Un alt moment emoționant este acela în care omul le desprinde oilor de pe umeri lîna murdară și ele par dintr-o dată ca niște doamne în stalurile unui teatru. Oile se sperie atît de rău de tuns, că dintr-o dată devin albe și slabe. Și de îndată ce li se dă drumul, se și apucă să mănînce iarbă, cu grijă, de parcă le-ar fi teamă că n-au să mai fie niciodată în stare să mănînce. David se-ntreabă dacă acuma, că arată atît de diferit de cum arătau înainte, se mai cunosc una pe alta, și dacă nu care cumva se iau la bătaie cu cine nu trebuie. Sînt tare bătăușe și atît de deosebite de oile de la țară, încît în fiecare an Porthos, cîinele meu de rasă St. Bernard, are un șoc. El poate să pună pe goană un cîmp întreg de oi de țară, numai dînd de veste că apare. Dar oile astea vin spre el fără să pară de loc că au să se comporte la fel de amabil.

Şi atunci Porthos îşi mai aduce aminte de o anume întîmplare de-acum un an. Nu se poate retrage cu demnitate, dar se opreşte şi se uită împrejur, de parc-ar fi pierdut de admiraţie în faţa scenei, apoi deodată pleacă de acolo cu o subtilă indiferenţă, aruncîndu-mi o privire cu coada ochiului.

Aproape de locul ăsta începe Serpentina, care-i un lac încîntător, la capăt cu o pădure scufundată. Dacă te-apleci să priveşti peste marginea ei, poţi zări copacii crescînd cu vîrful în jos, iar noaptea se spune că apar şi stele scufundate. Dacă-i aşa, atunci bineînţeles că le poate vedea şi Peter Pan cînd navighează pe lac în cuibul lui de sturz.

Numai o mică parte din Serpentină se află în grădină, pe urmă se întinde pe sub un pod pînă hăt-departe, la Insula pe care se nasc toate păsările care după aceea devin copii — fetiţe şi băieţi. Nici o fiinţă omenească în afară de Peter Pan — şi el nu e decît pe jumătate om — nu poate să debarce pe Insulă, dar n-ai decît să scrii pe o bucăţică de hîrtie ce doreşti să capeţi, un băieţel sau o fetiţă, brunet sau blond, şi pe urmă să împătureşti hîrtia în forma unei bărci şi să o pui

pe apă. Ea va ajunge la Insula lui Peter Pan, mai înainte de a se întuneca.

Iată-ne acum pe drumul spre casă, cu toate că, bineînţeles, e doar o închipuire că am putea să parcurgem atîtea locuri într-o singură zi. Ar fi trebuit de mult să-l iau în braţe pe David şi să ne odihnim pe fiecare bancă, cum face bătrînul domn Salford. Noi i-am dat numele ăsta, fiindcă ne tot vorbea despre un loc minunat căruia îi zicea Salford şi în care se născuse. Era un bătrîn domn ursuz, ca un bursuc, care se plimba ziua-ntreagă prin grădină de la o bancă la alta, căutînd pe cineva care să cunoască oraşul Salford. Şi după ce l-am tot întîlnit timp de un an sau chiar mai bine, am dat şi peste un alt moşneag singuratic, care stătuse o dată de sîmbătă pînă luni în Salford. Acesta era blînd şi sfios şi-şi ţinea adresa înăuntrul pălăriei şi oriunde ar fi vrut să se ducă prin Londra, totdeauna pornea de la Westminster Abbey. L-am dus în triumf la celălalt prieten al nostru, povestindu-i de întîmplarea de sîmbătă pînă luni, şi n-am să uit niciodată avida bucurie cu care domnul Salford se azvîrli asupra lui. De atunci au fost nedespărţiţi şi remarc că domnul Salford, care bineînţeles duce cea mai

mare parte din conversaţie, îl ţine strîns de haină pe celălalt bătrîn.

Ultimele două locuri pe unde treci mai înainte de a ajunge la poartă sînt Cimitirul Cîinilor şi Cuibul Cintezoiului. Cimitirul Cîinilor ne facem că nu ştim ce o fi, pentru că Porthos e totdeauna cu noi. Cuibul este în schimb foarte trist. E alb de tot, şi felul în care l-am găsit a fost minunat. Tocmai ne uitam prin tufişuri după mingea de lînă pe care o pierduse David cînd, în loc de minge, am dat peste un cuib fermecător, făcut din firele de lînă ale mingii şi avînd înăuntru patru ouă acoperite de nişte mîzgălituri, la fel ca acelea pe care le face David cînd scrie. De aceea, ne-am spus că erau scrisorile de dragoste ale mămichii cintezoi pentru puii ei dinăuntru. În fiecare zi, cînd ne duceam în grădină, treceam pe la cuib, avînd grijă să nu ne vadă nici un băiat rău, şi să lăsăm să cadă firimituri. În curînd păsărica ne-a cunoscut de prieteni şi stătea în cuib uitîndu-se la noi drăgălaş, cu spinarea arcuită.

Dar într-o zi, cînd ne-am dus acolo, nu mai erau decît două ouă în cuib. Şi-n ziua următoare nu mai era nici unul, iar partea cea mai

tristă a întîmplării a fost că biata cinteză zbura prin tufișuri uitîndu-se la noi atît de dojenitor, încît am înțeles că-și zicea că noi am fost cei care i-am făcut asta. Și cu toate că David a încercat să-i explice că greșea, era atît de mult de cînd nu mai vorbise limba păsărilor, încît mi-e teamă că ea nu l-a înțeles. Amîndoi, și el și eu, am părăsit grădina în ziua aceea cu ochii în lacrimi.

PETER PAN

De-o vei întreba pe mama dacă ea, cînd a fost mică, a auzit cumva de Peter Pan, de bună seamă îți va spune:

— Dar bineînțeles, copile!

Iar de-o vei întreba dacă pe-atunci el se plimba călare pe o capră, îți va răspunde:

— Mai încape vorbă, firește că da!

Apoi, dac-ai s-o întrebi pe bunica de-a auzit de Peter Pan, cînd a fost mică, îți va spune și ea:

— Desigur, copile, am auzit de el.

Dar de-ai s-o întrebi dacă pe atunci el se plimba pe o capră, îți va răspunde că n-a auzit niciodată să fi avut vreo capră.

Poate că a uitat, așa cum uneori îți uită numele și te strigă „Mildred", care-i de fapt numele mamei tale. Dar cum să uiți ceva atît de important cum este capra? Așadar, nu fu-

sese nici o capră pe vremea cînd bunica ta era mică. Şi prin urmare, să spui povestea lui Peter Pan începînd cu capra (cum fac cei mai mulţi) e o prostie la fel de mare ca atunci cînd, îmbrăcîndu-te, ţi-ai pune vesta peste haină.

Bineînţeles mai înseamnă şi că Peter Pan e foarte bătrîn, dar cum el are aceeaşi vîrstă mereu, n-are nici o importanţă. Vîrsta lui este de o săptămînă şi, cu toate că s-a născut atît de demult, nu a avut niciodată zi de naştere şi nici nu văd prin ce întîmplare şi-ar putea căpăta vreodată una. Şi asta pentru că a renunţat de-a fi o fiinţă omenească, pe cînd avea doar şapte zile; a ieşit pe fereastră şi a zburat înapoi, în grădina Kensington.

Dacă-ţi închipui cumva că el a fost singurul copil care a vroit vreodată să fugă de acasă, înseamnă că ai uitat de tot cum erai tu la vîrsta aceea. David, cînd a auzit pentru prima oară de întîmplarea lui Peter, a fost convins că el nu a încercat niciodată să fugă de acasă. Dar eu i-am spus să se gîndească bine apăsîndu-şi tîmplele cu mîinile, şi după ce s-a gîndit mult, tare mult, şi-a adus aminte cu precizie cum odată, în copilărie, dorise să se întoarcă în vîrful copacilor. Şi apoi i-au mai

venit și alte amintiri, cum ar fi aceea că stătuse trîntit în pat plănuind să fugă de îndată ce-o adormi mama, și cum ea l-a prins la jumătatea drumului spre sobă. Orice copil poate să-și aducă aminte așa ceva dacă își apasă tîmplele cu mîinile, fiindcă toți copiii au fost păsări mai înainte de a fi oameni și de aceea sînt ceva mai sălbatici în primele săptămîni și simt un fel de furnicare la umeri, acolo unde le fuseseră aripile. Așa-mi spune David.

Ar trebui să arăt aici cum istorisim noi o poveste: mai întîi i-o spun eu lui, apoi mi-o spune el mie, ca și cum ar fi cu totul alta; și pe urmă eu o povestesc din nou cu adăugirile lui și tot așa, pînă cînd nimeni n-ar mai putea spune dacă e a lui sau a mea. În povestea asta a lui Peter Pan, de exemplu, întîmplările simple și cele mai multe dintre cugetările morale sînt ale mele, deși nu toate, pentru că David ăsta poate să fie un strașnic moralist; dar toate părțile interesante, unde e vorba de felul în care se poartă copiii care sînt încă aproape de vremea cînd fuseseră păsări, sînt în mare măsură amintirile lui David cînd își apasă tîmplele cu mîinile și se gîndește mult.

Ei bine, Peter Pan a ieșit pe fereastră, fiindcă fereastra nu avea zăbrele. Stînd pe pervaz, el a văzut departe niște copaci, care erau fără

îndoială cei din grădina Kensington. Și cum i-a văzut, a uitat numaidecît că era acum un băiețel în cămașă de noapte și a zburat pe deasupra caselor, drept spre grădină. E nemaipomenit, cum de-a putut să zboare fără aripi, dar îi rămăsese furnicarea aceea în locul unde fuseseră prinse ele și . . . și . . . poate că toți am zbura dacă am fi tot atît de siguri c-o putem face, cum fusese Peter Pan în seara aceea.

S-a îndreptat vesel spre luminișul dintre Palatul Copiilor și Serpentină și primul lucru pe care l-a făcut cînd a ajuns acolo a fost să se așeze pe spate și să dea din picioare. Nu-și dădea încă seama că devenise o ființă omenească și credea că este o pasăre, cel puțin în aparență, tot așa cum în primele zile pe lume, încercînd să prindă o muscă, n-a înțeles că a scăpat-o numai pentru că vroise s-o apuce cu mîna, ceea ce, fără îndoială, nu face niciodată o pasăre. Și-a dat seama, în orice caz, că era fără-ndoială trecută ora de închidere a grădinii, fiindcă împrejurul lui roiau o mulțime de spiriduși și zîne, toți prea ocupați ca să-l bage-n seamă; își mulgeau vacile, scoteau apă, și așa mai departe. Și dacă a dat cu ochii de gălețile cu apă, i s-a făcut sete și-a zburat

S-A HOTĂRÎT SĂ SE CULCE ÎN SALCIA DIN ALEEA COPIILOR MICI

la Iazul Rotund să bea. S-a aplecat și și-a înmuiat ciocul în iaz; adică el a crezut că era ciocul, dar, bineînțeles, era numai nasul și de aceea n-a putut să ia decît prea puțină apă și nu pe-atît de răcoritoare ca de obicei. Iată pentru ce a încercat după asta să bea dintr-o băltoacă și pleosc! a căzut înăuntru. Cînd o pasăre adevărată cade pleosc! într-o băltoacă, își întinde aripile și și le ciugulește pînă se usucă, dar Peter nu și-a putut aduce aminte ce avea de făcut și, destul de îmbufnat, s-a hotărît să se culce în salcia din Aleea Copiilor Mici.

La început i-a fost cam greu să se legene pe o creangă, dar numaidecît și-a adus amin-

te cum s-o facă şi a adormit. S-a deşteptat cu mult înaintea zorilor, tremurînd şi zicîndu-şi: „N-am mai stat niciodată afară pe-o noapte atît de rece“.

În realitate, cînd fusese pasăre, stătuse afară în nopţi cu mult mai reci, dar, bineînţeles, după cum ştie oricine, ceea ce pare unei păsări „noapte caldă“ pare „noapte rece“ unui băieţel în cămăşuţă de noapte. Pe deasupra, nu se simţea în toate apele lui, parc-ar fi fost năuc; auzea nişte zgomote puternice, care-l făceau să privească în jur cu atenţie, cu toate că de fapt nu era decît el care strănuta. Vedea el bine că dorea ceva foarte mult, dar, cu toate astea, nu-şi dădea sema ce putea să fie aceea. De fapt, el dorea ca mama să-i sufle nasul, ceea ce nu putea să-i dea prin minte; aşa că se hotărî să cheme zînele şi spiriduşii să-l lămurească. Lor li se dusese vestea că ştiu foarte multe.

Două zîne tocmai se plimbau pe Aleea Copiilor Mici ţinîndu-se de talie, şi el a sărit jos să le-ntrebe. Zînele fac nazuri cînd vorbesc cu păsările, dar de obicei le dau un răspuns cuviincios, dacă li se pune o întrebare cuviincioasă, aşa că Peter se amărî destul de rău cînd acestea o luară la goană de

cum îl văzură. Un spiriduş stătea tolănit întru-un scaun de grădină şi citea un timbru de scrisoare pe care un om oarecare îl lăsase să cadă, dar, cum auzi glasul lui Peter, se ascunse speriat în spatele unei lalele.

Cu mare uimire descoperi Peter că orice zînă sau spiriduş pe care-l întîlnea fugea de el. Un grup de lucrători, care săpau o ciupercă otrăvitoare, o luară la goană lăsîndu-şi sapele în urma lor. O lăptăreasă îşi întoarse găleata cu gura în jos şi se ascunse în ea. Şi-n curînd toată grădina se umplu de forfotă. Mulţime de zîne şi spiriduşi alergau încoace şi-ncolo întrebîndu-se unii pe alţii, vitejeşte, cui îi e frică; lumini se stingeau, uşi se baricadau, şi dinspre palatul reginei Mob se porni un răpăit de tobe care arăta că garda regală era chemată afară. Un regiment de Lăncieri coborî la atac de-a lungul Aleii Largi, înarmaţi cu frunze de stejar, prin ascuţişul cărora să treacă fără milă pe orice duşman din cale. Peter le auzea pe micile făpturi peste tot şoptind că se găsea o fiinţă omenească în grădină după ora de închidere, dar nu-i dădea de loc prin minte că el era acela. Se simţea tot mai năuc şi tot mai nerăbdător să ştie ce vroia să-i facă

masului lui. Dar degeaba tot întreba încoace și încolo despre această vitală problemă, sfioasele ființe o luau la goană în fața lui și chiar Lăncierii, cînd s-a apropiat de ei pe Movilă, se întoarseră repede pe o potecă lăturalnică, zicînd că l-au zărit pe-acolo.

Pierzînd orice nădejde de-a mai afla ceva de la zîne și spiriduși, s-a hotărît să consulte păsările, dar chiar în clipa aceea și-a adus aminte, ca de-o întîmplare ciudată, că toate păsările din salcie zburaseră cînd el se îndreptase într-acolo, și cu toate că atunci asta nu-l tulburase, abia acum pricepea: orice vietate se ferea de el. Bietul micuț Peter Pan! s-a așezat jos și a început să plîngă, și nici chiar atunci nu a înțeles că nu avea cum să fie pasăre, căci o pasăre n-ar fi putut face așa ceva. Din fericire n-a înțeles, căci altfel și-ar fi pierdut încrederea în puterea lui de a zbura și în momentul în care te îndoiești că ai putea zbura, încetezi pentru totdeauna de a mai fi în stare s-o faci. Motivul pentru care păsările pot să zboare și noi nu putem este doar acela că ele au o desăvîrșită încredere, căci a avea încredere, înseamnă să ai aripi.

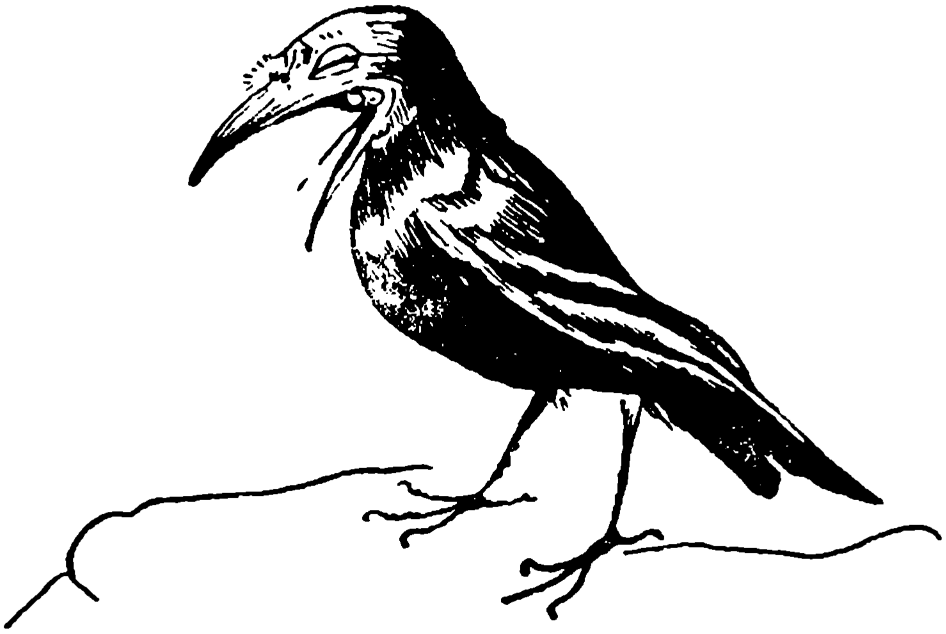

BĂTRÎNUL SOLOMON-CRONC, CORBUL

Or, numai zburînd poate cineva să ajungă la Insula din Serpentină, căci bărcile oamenilor n-au voie să se oprească acolo și de jur împrejur sînt pari drepți, înfipți în apă, și pe fiecare din ei, ziua și noaptea, stă cîte-o pasăre de santinelă. Și tocmai către Insulă a pornit acum Peter în zbor să își supună cazul lui ciudat dinaintea bătrînului Solomon-Cronc, corbul. S-a îndreptat într-acolo cu ușurare, abia așteptînd să se găsească în sfîrșit „acasă", cum socotesc păsările Insula. Iar păsările dormeau, toate dormeau, chiar și santinelele, doar Solomon, cu un singur ochi era cu totul treaz. El a ascultat liniștit aventurile lui Peter și după asta i-a dezvăluit întregul lor înțeles.

— Uită-te la cămăşuţa ta de noapte, dacă nu mă crezi, i-a spus Solomon.

Şi, cu ochi uluiţi, s-a uitat Peter la cămaşa lui de noapte, şi-apoi la păsările adormite. Nici una din ele nu purta ceva pe ea.

— Cîte gheare ai la picioare? l-a întrebat cu oarecare cruzime Solomon.

Şi, încremenit, Peter a văzut că la picioare avea numai degete.

Lovitura a fost atît de puternică, încît nici nu i-a mai fost frig.

— Zbîrleşte-ţi penele, i-a poruncit necruţătorul bătrîn Solomon şi Peter s-a străduit din răsputeri să-şi zbîrlească penele, dar nu avea pene. Şi-atunci s-a ridicat în picioare, tremurînd şi, pentru prima oară de cînd stătuse pe pervazul ferestrei, şi-a adus aminte de o anume doamnă care-l iubise foarte mult.

— Cred c-am să mă-ntorc la mama, a şoptit cu sfială.

— La revedere, i-a răspuns Solomon-Cronc, aruncîndu-i o privire ciudată.

Dar Peter a şovăit.

— De ce nu pleci? l-a întrebat politicos bătrînul.

— Mă-ntreb, a îngăimat stins Peter, mă întreb dacă mai pot zbura.

Vezi, își pierduse încrederea.

— Sărmane mic „juma-juma", a croncănit Solomon, care nu avea o inimă chiar de piatră, n-ai să mai fii niciodată în stare să zbori, nici chiar în zilele cu vînt. Trebuie să rămîi aici, pe Insulă, pentru totdeauna.

— Și să nu mă duc niciodată nici pînă-n grădina Kensington? a întrebat, nenorocit, Peter.

— Cum ai să ajungi acolo? l-a întrebat Solomon, la rîndul lui. Totuși i-a făgăduit, cu bunăvoință, să-l învețe pe Peter din felul de-a se purta al păsărilor, atît cît putea să învețe cineva atît de nepotrivit alcătuit.

— Deci n-am să fiu pe de-a-ntregul o ființă omenească? a întrebat Peter.

— Nu.

— Și nici pe de-a-ntregul o pasăre?

— Nu.

— Ce-am să fiu atunci?

— Ai să fii ceva „între-între", i-a răspuns Solomon și bineînțeles el era un bătrîn înțelept, fiindcă Peter chiar așa a și fost.

Păsările de pe Insulă nu s-au obișnuit niciodată cu el. Purtările lui ciudate le amuzau zi de zi, de parcă ar fi fost altele, cu toate că, de fapt, păsările erau mereu altele. Ieșeau

în fiecare zi din ouă și numaidecît rîdeau de el; pe urmă zburau ca să devină oameni și alte păsări ieșeau din alte ouă; și tot așa mereu. Mamele-păsări mai șirete, cînd se plictiseau de-a sta pe ouă, obișnuiau să-i facă pe pui să-și spargă găoacea cu o zi înainte de timpul sorocit, șoptindu-le că doar atunci puteau să-l vadă pe Peter spălîndu-se, sau bînd, sau mîncînd. Se strîngeau în jurul lui cu miile, în fiecare zi, așteptîndu-l să facă unul din lucrurile astea, tot așa cum pîndești tu păunii, și strigau încîntate cînd el ridica de pe jos, cu mîinile, cojile de ouă pe care i le azvîrleau, în loc de-a face asta cu gura, așa cum obișnuiau ele. Mîncarea îi era adusă de păsări la porunca lui Solomon, din grădina Kensington. Peter nu mînca viermi sau insecte (ceea ce ele socoteau o prostie din partea lui), așa că-i aduceau pîine în ciocuri. Acuma știi, deci, că nu trebuie să mai strigi: „Lacomo!" și „Pofticioaso!" unei păsări care zboară cu o coajă mare de pîine în cioc, fiindcă mai mult ca sigur că o duce lui Peter Pan.

Apoi Peter nu a mai purtat cămașă de noapte. Vezi că păsările îi cereau mereu să le dea cîte o bucățică din ea să-și căptușească cuiburile, și el, fiind bun din fire nu le pu-

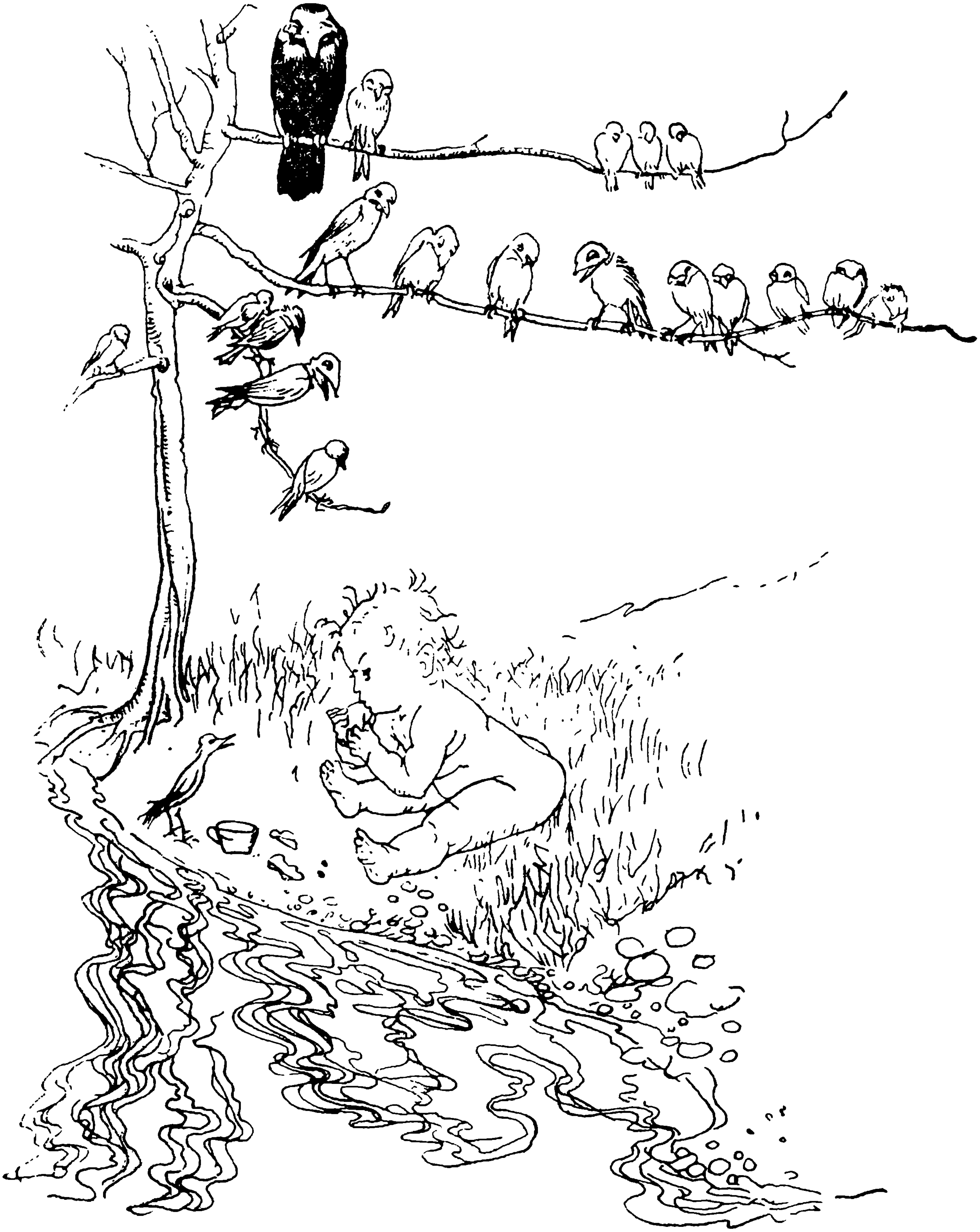

PĂSĂRILE SE STRÎNGEAU ÎN JURUL LUI... ŞI STRIGAU ÎNCÎNTATE CÎND EL RIDICA DE PE JOS, CU MÎINILE, COJILE DE OUĂ

tea refuza. Aşa că, după sfatul lui Solomon, a ascuns ce i-a mai rămas din ea. Dar, deşi acum era cu totul gol, să nu crezi că-i era frig sau că era nefericit. De obicei era foarte fericit şi vesel, şi asta pentru că Solomon şi-a ţinut promisiunea şi l-a învăţat multe din apucăturile păsărilor. De exemplu, să fie mulţumit din nimica toată şi totdeauna să facă într-adevăr cîte ceva şi să creadă, orice-ar fi făcut, că era un lucru deosebit de important. Aşa a ajuns Peter foarte priceput să le ajute pe păsări la construitul cuiburilor; curînd de tot, a reuşit să construiască mai bine decît un porumbel sălbatic şi-aproape tot atît de bine ca o mierlă, cu toate că niciodată n-a fost în stare să-i mulţumească pe piţigoi. Ba se mai apuca să facă şi jgheaburi mici pe lîngă cuiburi şi să dezgroape viermi, cu degetele, pentru puii cei mititei. De asemenea, a ajuns şi foarte învăţat în ştiinţa păsărească, putînd să deosebească după miros vîntul de răsărit de cel de apus, să vadă iarba crescînd şi să audă gîzele umblînd înăuntrul trunchiurilor copacilor. Dar cel mai bun lucru pe care l-a făcut Solomon a fost să-l înveţe să aibă o inimă veselă. Toate păsările au inimi vesele, afară doar dacă le furi cuiburile, aşa că, fiind

singurul fel de inimă pe care-l cunoștea Solomon, i-a fost ușor să-l învețe pe Peter cum să aibă una la fel.

Inima lui Peter era atît de veselă, încît simțea că trebuie să cînte cît e ziua de lungă, așa cum cîntă și păsările, de bucurie; dar fiind pe jumătate ființă omenească, avea nevoie de un instrument, așa că și-a făcut singur un fluier de trestie, și avea obiceiul să se așeze pe malul Insulei, seara, căutînd să surprindă șuieratul vîntului și clipocitul apei și prinzînd grămezi din strălucirea lunei, și toate astea le punea în fluierul lui și le cînta atît de frumos, încît chiar păsările se-nșelau și-și spuneau una alteia:

— A fost oare un pește care s-a zbătut în apă, sau a cîntat Peter, din fluierul lui că un pește se zbate în apă?

Și uneori el cînta nașterea păsărilor, și-atunci mamele păsări se răsuceau în cuiburi să vadă dacă nu ouaseră.

Dacă ești unul dintre copiii care se duc în grădina Kensington, atunci cunoști castanul de lîngă pod, cel care înflorește primul dintre toți castanii, dar poate că n-ai auzit pentru ce o ia copacul ăsta înaintea celorlalți. Este din cauza lui Peter care tînjește după va-

ră și cîntă că a și venit, iar castanul, fiind atît de aproape, îl aude, și-l crede, și se înșală.

Dar uneori, pe cînd stătea așa pe mal și cînta dumnezeiește din fluierul lui, pe Peter îl cuprindeau gîndurile triste, și atunci și muzica lui se făcea tristă, și toată tristețea asta era doar că nu putea ajunge în grădina Kensington, cu toate că o putea întrezări prin arcuirea podului. Știa că n-are să mai poată fi niciodată din nou o ființă omenească și nici nu prea dorea să fie, dar vai! cît își dorea să se joace ca alți copii și, bineînțeles, nu-i nici un loc pe lume unde să te poți juca atît de bine ca în grădina Kensington. Păsările îi povesteau cum se jucau băieții și fetițele, și atunci lui Peter începeau să-i curgă lacrimi de dor.

Poate că te miri pentru ce nu se-apuca să înoate pînă acolo. Asta din cauză că nu putea să-noate. Vroia să știe cum să-noate, dar nimeni de pe Insulă nu știa asta în afară de rațe, care sînt așa de proaste! Aveau toată bunăvoința să-l învețe, dar nu erau în stare să-i spună decît:

— Te așezi deasupra apei, așa, și pe urmă dai din picioare, așa.

Peter a încercat de mai multe ori, dar totdeauna, mai înainte de-a putea să dea din picioare, se scufunda. Ceea ce trebuia neapărat să știe, era cum să stai pe apă fără să te scufunzi, și rațele spuneau că nu se putea explica un lucru atît de simplu ca ăsta. Întîmplător, niște lebede au ajuns la Insulă și el le-a dat toată mîncarea lui pe o zi ca să le întrebe după aceea cum făceau să stea pe apă. Dar cînd n-a mai avut ce să le dea, urîcioasele făpturi au început să șuiere la el și s-au depărtat.

Odată a crezut că în sfîrșit descoperise cum să ajungă la grădină. Un minunat obiect alb, ca un jurnal azvîrlit, a plutit pe sus, deasupra Insulei și apoi s-a rostogolit, răsucindu-se, în jos, tot mai jos, ca o pasăre ce și-a rupt aripa. Peter s-a speriat atît de rău că s-a ascuns, dar păsările i-au spus că nu era decît un zmeu, și ce-i aceea un zmeu, și că probabil și-a desprins sfoara din mîna unui băiat și și-a luat zborul. După asta au rîs de Peter, că se apucase să îndrăgească atît de mult zmeul; ținea atît de mult la el, încît se culca chiar cu o mînă deasupra lui și găsesc că faptul ăsta era trist și înduioșător, pentru că motivul

pentru care îl iubea atît era că aparținuse unui băiat adevărat.

Pentru păsări acesta era un motiv fără importanță, dar cele mai în vîrstă dintre ele, cum tocmai se nimerise să-i fie recunoscătoare că le îngrijise mai mulți pui în timpul molimei de pojar, s-au oferit să-i arate cum fac păsările să ridice un zmeu. Așa că șase dintre ele apucară capătul sforii în cioc și zburară cu el și, spre surprinderea lui Peter, zmeul zbură după ele și se înălță chiar deasupra lor.

Peter a strigat:

— Încă o dată!

Și, pline de voie bună, păsările au repetat aceasta de mai multe ori și, de fiecare dată, în loc să se mulțumească, Peter striga:

— Încă o dată!

Ceea ce dovedește că nici acum el nu uitase cu desăvîrșire ce-nseamnă să fii un băiețel.

În cele din urmă, un plan măreț i-a încolțit în inima lui vitează și le-a rugat pe păsări să mai facă așa încă o dată, dar luîndu-l și pe el agățat de coada zmeului. Și de data asta o sută de păsări apucară sfoara în cioc și zburară cu ea, în timp ce Peter era atîrnat de

coada zmeului, zicîndu-şi că are să se lase să cadă cînd o să fie deasupra grădinii. Dar zmeul, în aer, se sfîşie în bucăţi şi Peter s-ar fi înecat în Serpentină, dacă nu s-ar fi prins de două lebede indignate şi nu le-ar fi pus să-l ducă la Insulă. După-ntîmplarea asta, păsările i-au spus că nu-l mai ajută în năzdrăvăniile lui nebuneşti.

În orice caz, Peter tot a ajuns în grădina Kensington pînă-n cele din urmă, cu ajutorul bărcii lui Shelley, după cum am să-ţi povestesc acum.

CUIBUL DE STURZ

Shelley era un tînăr domn care nu crescuse om mare pe de-a-ntregul, căci era poet și aceștia nu sînt niciodată cu adevărat oameni mari. Disprețuiesc banii, în afară de-atît cît le trebuie-n ziua aceea, și cum el avea atîta, ba și 5 lire pe deasupra, pe cînd se plimba prin grădina Kensington, a făcut o barcă din hîrtia de 5 lire și a pus-o să plutească pe Serpentină.

Barca a ajuns la Insulă în timpul nopții; și santinela i-a adus-o lui Solomon-Cronc care la început și-a spus că este, ca de obicei, un bilet de la o doamnă, care-i scrie că i-ar fi recunoscătoare dacă i-ar da „unul bun". Totdeauna i-l cer pe cel mai bun pe care-l are, și dacă lui Solomon îi place scrisoarea, îi trimite pe unul din clasa A, dar dacă-l supără conținutul, atunci trimite unii caraghioși de tot. Ba

uneori nu trimite nici unul, iar alteori trimite un cuib plin; totul depinde de toanele în care-l găsește. Îi place să-l lași pe el să aleagă, și dacă-i pomenești în mod deosebit că nădăjduiești să facă așa încît să fie *un băiat de data asta,* e mai mult ca sigur că-ți va trimite iar o fetiță. Și fie că ești o doamnă sau numai un băiețel care vrea o surioară, străduiește-te să-ți scrii adresa clar. Nici nu-ți trece prin minte cîți copii a trimis Solomon la altă casă decît trebuia.

Barca lui Shelley l-a pus în mare încurcătură pe Solomon, după ce-a despăturit-o, încît a ținut sfat cu ajutoarele lui. Acestea, după ce s-au plimbat peste ea de două ori, mai întîi cu ghearele în afară, apoi cu ghearele înăuntru, au hotărît că vine de la o persoană nesățioasă, care vroia deodată cinci. Au spus asta pentru că se găsea un mare „cinci" tipărit pe ea.

„Ce nerozie!" a srigat Solomon furios și-i dădu hîrtia lui Peter. Orice obiect nefolositor, adus de apă pe Insulă, era de obicei dat lui Peter, să se joace cu el.

Dar el nu s-a jucat cu prețioasa bancnotă, pentru că și-a dat seama numaidecît ce era. În săptămîna în care fusese un băiețel obiș-

nuit, observase multe. Cu-atîția bani, și-a spus el, va reuși, fără doar și poate, pînă la urmă, s-ajungă în grădina Kensington, și-a socotit toate posibilitățile și s-a hotărît (cred că înțelepțește) să aleagă cea mai bună cale. Dar mai întîi a trebuit să le dezvăluie păsărilor valoarea bărcii lui Shelley și, cu toate că erau prea cinstite să i-o ceară înapoi, a văzut el bine că s-au necăjit și i-au azvîrlit niște priviri atît de-ntunecate lui Solomon, care era destul de-nfumurat de deșteptăciunea lui, încît Solomon a zburat de-acolo la marginea Insulei unde s-a așezat abătut, cu capul în pene. Or, Peter știa bine că dacă nu-l ai pe Solomon de partea ta, nu poți face nimic pe Insulă, așa că s-a dus după el și-a căutat să-l îmbuneze.

Peter a mai făcut și altceva pentru a cîștiga bunăvoința puternicului bătrîn. Trebuie să știi că Solomon nu avea de gînd să slujească păsărilor toată viața. Căuta să se retragă încetul cu încetul și să-și consacre bătrînețea unei vieți tihnite, pe o anumită buturugă de tisă în grădina Kensington, pe-acolo pe unde se află smochinii, locul visurilor lui, fapt pentru care, ani și ani de zile, liniștit, și-a tot strîns la ciorap. Era ciorapul cuiva care

se scăldase în iaz. Fusese aruncat pe Insulă, iar în momentul în care am ajuns cu povestirea conținea 180 firimituri, 34 nuci, 16 coji, un ștergător de peniță și un șiret de pantof. Solomon își spunea că atunci cînd ciorapul avea să fie plin, ar putea să se retragă avînd cele trebuincioase pentru trai. Peter i-a dat acum o liră. A tăiat-o din bancnotă cu un băț ascuțit.

Asta l-a făcut pe Solomon să-i fie prieten pentru totdeauna, și, după ce s-au sfătuit amîndoi, i-au adunat pe sturzi. Ai să vezi numaidecît de ce au fost adunați numai sturzii.

Planul care trebuia să le fie înfățișat era de fapt al lui Peter, dar Solomon a fost cel care a vorbit mai tot timpul, pentru că el se enerva ușor dacă mai vorbea și altcineva. A început prin a spune că era foarte impresionat de dibăcia deosebită pe care-o arătau sturzii la clăditul cuiburilor și aceasta i-a atras din capul locului bunăvoința lor, așa cum și doreau, pentru că toate certurile dintre păsări sînt despre cel mai bun mijloc de a-și construi cuiburile. Alte păsări, a spus Solomon, uită să-și căptușească cuiburile cu noroi și de aceea apa trece prin ele. Aici și-a ridicat capul, ca și cum ar fi adus un argu-

ment la care nu mai încăpea răspuns; dar din nenorocire, o cinteză, care venise la adunare neinvitată, ţipă:

— Noi nu construim cuiburi ca să ţină apa, ci să ţină ouăle.

Şi-atunci sturzilor le-a pierit veselia, iar Solomon a fost atît de uluit, încît a luat mai multe înghiţituri de apă.

— Ai în vedere, i-a spus în sfîrşit cintezei, ce cald ţine noroiul cuibului.

— Ai în vedere, ţipă cinteza, că atunci cînd intră apa în cuib rămîne acolo, şi puii sînt înecaţi.

Sturzii i-au aruncat lui Solomon o privire care cerea să-i răspundă cintezei ceva zdrobitor, dar el a fost din nou uluit.

— Mai ia o-nghiţitură, îi propuse, obraznic, cinteza. O chema Cati, şi toate păsările pe care le cheamă Cati sînt neruşinate.

Solomon a mai luat o înghiţitură care l-a inspirat:

— Dacă un cuib de cinteză este aşezat pe Serpentină, se umple de apă şi se face bucăţele, dar un cuib de sturz rămîne la fel de uscat ca un spate de lebădă.

Cît au mai aplaudat sturzii! Acum ştiau

și ei pentru ce își căptușeau cuiburile cu noroi! Și cînd cinteza s-a apucat să strige:

— Noi nu ne așezăm cuiburile pe Serpentină! au făcut ceea ce ar fi trebuit să facă de la-nceput: au alungat-o din adunare.

După asta a fost mai multă ordine.

Iar Solomon le-a spus că îi strînsese pentru a le face cunoscut următoarele: prietenul lor, Peter Pan, după cum prea bine știau, dorea foarte mult să poată ajunge în grădina Kensington și de aceea el le propune ca, cu ajutorul lor, să construiască o barcă.

La aceasta, sturzii au început să se agite, făcîndu-l pe Peter Pan să tremure pentru planul lui.

Solomon le-a explicat că el nu se gîndea la una din acele bărci complicate pe care le folosesc oamenii: barca propusă de el urma să fie un simpul cuib de sturz, destul de larg să-l țină pe Peter înăuntru.

Dar iarăși, spre spaima lui Peter, sturzii au făcut nazuri.

— Sîntem foarte ocupați, au bombănit ei, și asta ar fi o lucrare mare.

— Chiar așa, încuviință Solomon, și, bineînțeles, Peter n-are să vă lase să munciți pe degeaba. Aduceți-vă aminte că el are o situa-

ție bună și poate să vă plătească niște lefuri cum niciodată n-ați mai avut pînă acum. Peter Pan mă împuternicește să vă spun că fiecare va primi șase penny pe zi.

Atunci sturzii au început să țopăie de bucurie și chiar în aceeași zi au început renumita Construire a Băncii. Toate preocupările lor obișnuite au căzut pe planul al doilea. Era anotimpul cînd trebuiau să-și înjghebe căminurile, dar nu s-a construit nici un alt cuib în afară de acesta mare, și în curînd Solomon nu a mai avut destui sturzi pentru cererile de copii de pe uscat. Copiii cei voinici și cam lacomi, care par atît de frumoși în cărucioare, dar încep să gîfîie de cum umblă pe jos, toți au fost mai înainte sturzi și doamnele îi cer adesea în special pe ei. Ce crezi c-a făcut Solomon? A chemat niște vrăbii de pe acoperișurile caselor și le-a poruncit să ouă în vechile cuiburi de sturz, și pe urmă puii i-a trimis tinerelor doamne jurînd că erau toți sturzi. După aceea, pe Insulă, anul ăsta a rămas cu numele de Anul Vrăbiilor, așa că, dacă te-ntîlnești în grădina Kensington cu oameni mari care gîfîie și suflă din greu, crezîndu-se mai voinici decît sînt în relitate, mai

mult ca sigur că sînt din acel an. N-ai decît să-i întrebi.

Peter era un stăpîn drept, care-şi plătea lucrătorii în fiecare seară. Ei se aşezau în stoluri pe crengi, aşteptînd cuviincios, în timp ce el tăia cîte 6 penny din bancnotă. Apoi făcea apelul şi atunci fiecare pasăre, de cum îi era menţionat numele, cobora de pe creangă şi îşi lua cei şase penny. Ce privelişte frumoasă trebuie să fi fost!

În cele din urmă, după luni şi luni de muncă, barca a fost gata. Şi ce mîndru s-a mai simţit Peter cînd a văzut-o ridicîndu-se tot mai mult, ca un mare cuib de sturz! Chiar de la începutul lucrului s-a culcat lîngă ea şi adesea se trezea ca să-i spună ceva drăguţ. Iar după ce a fost căptuşită cu noroi şi noroiul s-a uscat, nu s-a mai culcat decît înăuntru. Şi astăzi se culcă tot acolo, în cuibul lui, şi are un fel al lui încîntător de-a se ghemui înăuntru, fiindcă n-are decît exact atîta loc cît să încapă confortabil cînd se ghemuie ca o pisică. Pe dinăuntru, bineînţeles, cuibul e cafeniu, dar pe dinafară este mai mult verde, fiind format din împletituri de iarbă şi rămurele. Şi cînd acestea se vestejesc sau se rup, pereţii tre-

buiesc acoperiţi din nou. Mai sînt şi cîteva pene pe ici, pe colo, care-au căzut de pe sturzi pe cînd construiau.

Celelalte păsări, moarte de invidie, au spus că barca n-o să stea pe apă, dar a stat dreaptă, o minunăţie; au mai spus că apa are să intre înăuntru, dar n-a intrat nici un strop de apă! Pe urmă au mai spus că Peter n-avea vîsle, ceea ce i-a făcut pe sturzi să se uite unul la altul descumpăniţi, dar Peter le-a răspuns că el nici nu avea nevoie de vîsle, fiindcă avea o pînză şi ridică numaidecît, mîndru şi fericit, pînza pe care şi-o făcuse din cămaşa lui de noapte. Şi cu toate că mai semăna încă cu o cămaşă de noapte, era o pînză de toată frumuseţea. Şi-n noaptea aceea fiind şi lună plină, pe cînd toate păsările dormeau, a intrat în caicul lui pescăresc (cum l-ar fi numit meşterul Francis Pretty) şi a pornit departe de Insulă. Mai întîi, fără să ştie de ce, a privit drept în sus, cu mîinile împreunate, şi din acel moment ochii i s-au pironit spre apus.

Le făgăduise sturzilor să facă la început călătorii scurte luîndu-i pe ei călăuze, dar în zare se vedea grădina Kensington făcîndu-i semn pe sub pod şi n-a mai putut să aştepte.

I s-au împurpurat obrajii, dar n-a privit o singură dată înapoi; o bucurie uriașă i-a umplut pieptul și i-a gonit orice teamă. Era oare Peter cel mai puțin curajos dintre toți marinarii englezi care plecaseră pe mări spre apus, către țărmuri necunoscute?

La început barca i s-a tot învîrtit în cerc, întorcîndu-l în locul de unde plecase. De aceea și-a scurtat pînza, scoțîndu-i una din mîneci, și atunci un alt vînt l-a purtat în cealaltă parte a marilor primejdii. El s-a lăsat în voia vîntului și a fost dus spre un țărm îndepărtat, cu umbre negre ale căror pericol nu-l cunoștea, dar îl bănuia, încît își ridică din nou cămașa de noapte. A plutit așa, înconjurat de umbre, pînă a întîlnit un vînt favorabil care l-a dus către apus, dar cu o asemenea repeziciune, că era cît pe-aci să se sfărîme de pod. Ocolind pericolul, a trecut pe sub pod, și a ajuns, spre marea lui bucurie, drept în fața încîntătoarei grădini. Dar încercînd să azvîrle ancora, care de fapt era un bolovan la capătul unei bucăți din sfoara zmeului, n-a dat de nici un fund și s-a văzut nevoit să plece de acolo căutînd o mlaștină. Simțind cam pe unde-ar trebui s-o ia, s-a lovit atît de tare de un bolovan cufun-

dat în apă, încît a fost azvîrlit din barcă şi-a fost cît pe-aci să se-nece. Dar s-a căţărat înapoi. Atunci s-a pornit o furtună grozavă, însoţită de nişte vuiete ale apei cum nu se mai auzise niciodată pînă atunci, şi a fost aruncat dintr-o parte într-alta, iar mîinile i-au amorţit aşa de rău de frig, că n-a mai putut să le strîngă. Scăpînd apoi şi din primejdia asta, a ajuns cu bine într-un mic golf, în care barca i-a plutit liniştit.

Cu toate astea, nu era încă în siguranţă, pentru că, vrînd să acosteze, a dat peste o mulţime de făpturi mărunte, căţărate pe ţărm, care, ca să nu-l lase să coboare, îi tot strigau ascuţit să se-ndepărteze, fiindcă era de mult trecută ora închiderii. Şi-n acest timp agitau ameninţător în mîini frunze de stejar, iar unele dintre ele ţineau chiar o săgeată pe care vreun băieţel o lăsase în grădină şi pe care erau gata s-o folosească în chip de berbec de luptă, ca la romani.

Atunci Peter, care i-a recunoscut pe loc că sînt zîne şi spiriduşi, le-a strigat că el nu era un om obişnuit şi că nu voia să le facă nici un rău, ci să le fie prieten; şi că, oricum, găsind un port plăcut, nu-i dădea prin minte să plece de-acolo. Ba le-a prevenit chiar, că,

dacă au de gînd să-i facă vreun rău, să-şi păzească propria lor piele.

Spunînd lucrurile astea, a sărit pe mal plin de curaj, iar zînele şi spiriduşii l-au înconjurat să-l omoare. Dar atunci s-a auzit un ţipăt puternic printre zîne: ele-şi dădură seama de-abia acum că pînza lui de corabie era de fapt o cămaşă de noapte de copil. Şi din cauza asta l-au îndrăgit numaidecît, ba chiar le-a părut rău că aveau poalele atît de mici, ceea ce nu ştiu cum să-ţi explic decît că uite-aşa e felul de-a fi al femeilor.

Cei ce erau bărbaţi printre făpturile astea mici, văzînd felul de-a se purta al femeilor, pe a căror inteligenţă puneau mare preţ, şi-au vîrît săbiile în teacă şi l-au condus pe Peter, politicoşi, la regină. Aceasta i-a acordat lui Peter îngăduinţa să rămînă în grădină după ora de închidere şi de-a se duce oriunde ar fi vrut. Apoi le-a poruncit zînelor şi spiriduşilor să-l lase în pace.

Aşa a fost prima lui călătorie în grădina Kensington şi, după felul învechit în care ţi-am povestit, îţi poţi da seama cît de demult s-au petrecut lucrurile. Dar cum Peter nu creşte niciodată, dac-am putea să-l pîndim în noaptea asta sub pod (dar bineîn-

ţeles că nu putem), cred că, fără-ndoială, l-am vedea înălţîndu-şi cămăşuţa de noapte şi venind către noi în cuibul lui de sturz, cu vîntu-n pînză sau vîslind. Şi am să-ţi povestesc îndată cum şi-a făcut rost de vîslă.

Mult înainte de ora deschiderii porţilor, el se furişează înapoi pe Insulă, fiindcă lumea nu trebuie să-l vadă (nu-i deajuns fiinţă omenească pentru asta), dar şi-aşa îi rămîn ceasuri întregi de joacă şi el se joacă întocmai ca copiii adevăraţi. Cel puţin aşa-şi închipuie şi-i unul dintre lucrurile triste ce i se-ntîmplă, fiindcă uneori se joacă exact pe dos.

Vezi că n-are pe nimeni care să-i spună cum se joacă copiii cu adevărat, fiindcă zînele şi spiriduşii stau mai mult sau mai puţin ascunşi pînă seara, aşa că nu ştiu nimic, şi cu toate că păsările au pretins că-i pot spune o sumedenie de lucruri, cînd a venit vremea să-i spună, a fost uimitor cît de puţin ştiau. I-au povestit totul, de-adevărat, despre „de-a v-aţi ascunselea" şi el de multe ori se joacă de unul singur jocul ăsta, dar nici chiar raţele de pe Iazul Rotund n-au putut să-i explice ce-are podul de-l face să fie atît de fascinant pentru băieţi. În fiecare

noapte, rațele uită toate întîmplările din timpul zilei, în afară de numărul de firimituri de cozonac care li s-a aruncat. Sînt niște făpturi posace care declară că cozonacul nu mai este la fel de bun ca-n zilele tinereții lor.

Așa că Peter a trebuit să afle singur o sumedenie de lucruri. De multe ori s-a jucat de-a vaporul pe Iazul Rotund, dar vaporul lui nu era altceva decît un cerc pe care l-a găsit în iarbă. Bineînțeles că el nu mai văzuse niciodată pînă atunci un cerc și s-antrebat cum oare te joci cu el, și pînă-n cele din urmă și-a spus că joaca constă în a spune că e vapor. Cercul se scufunda numaidecît, întotdeauna, iar el intra în iaz după el și uneori îl trăgea voios peste marginea iazului și era tare mîndru zicîndu-și că descoperise ce făceau băieții cu cercurile.

Altă dată, cînd a dat peste o gălețică de copil, a crezut că rostul ei era să te așezi înăuntru și se-ndesă în ea cu atîta înverșunare, încît de-abia a mai putut apoi să iasă. A mai găsit și un balon. Sărea încolo și încoace pe Movilă, de parcă s-ar fi jucat cu el însuși, și n-a putut să-l prindă decît după ce l-a fugărit îndelung. Crezuse însă că era minge și cum Jenny Wren îi spusese că bă-

ieţii obişnuiesc să lovească mingea cu piciorul, l-a lovit şi el cu piciorul, dar după asta n-a mai putut să-l găsească nicăieri.

Poate că lucrul cel mai neaşteptat pe care l-a găsit a fost un cărucior. Era sub un tei, lîngă intrarea Palatului de Iarnă al Reginei Zînelor (care se află înăuntrul cercului celor şapte castani spanioli), şi Peter s-a apropiat de el cu prudenţă, căci păsările nu-i pomeniseră niciodată de aşa ceva. De teamă să nu fie viu, i se adresă cuviincios; după asta, cum nu primise nici un răspuns, se apropie mai mult şi îl cercetă precaut. De abia îi dădu un brînci şi căruciorul o luă la goană din faţa lui, ceea ce l-a făcut să creadă că, la urma urmei, era totuşi viu; dar cum o luase la goană de dinaintea lui, nu i-a fost frică. Îşi întinse mîna să-l tragă spre el şi, cum de data asta căruciorul o luă la goană spre el, se sperie atît de rău, încît a sărit peste grilaj, năpustindu-se în barca lui. Cu toate astea, nu trebuie să crezi că era un laş, fiindcă în noaptea următoare a venit iar în locul acela cu o coajă de pîine într-o mînă şi un băţ în cealaltă, dar căruciorul nu mai era acolo. Şi el n-a mai văzut niciodată un altul. Ţi-am făgăduit să-ţi povestesc şi despre vîsla lui.

Aceasta era o sapă de copil pe care a găsit-o lîngă Fîntîna Sfîntului Govor și el a crezut că era vîslă.

Ți-e milă de Peter că face greșelile astea? Dacă da, ar fi o prostie din partea ta. Adică, vreau să spun că bineînțeles trebuie să-ți fie milă de el din cînd în cînd, dar să-ți fie milă de el tot timpul, ar fi o necuviință. El își zicea că timpul petrecut în grădina Kensington era cel mai minunat și cînd crezi ceva, este aproape tot pe-atît de bine ca și atunci cînd este într-adevăr. Se juca într-una, fără oprire, în timp ce tu-ți pierzi vremea purtîndu-te ca un cățel turbat sau ca Mary Ann. El nu putea să fie nici unul din acestea căci n-auzise niciodată de așa ceva, și crezi că trebuie să-ți fie milă de el pentru asta?

Cît era de voios! Era cu-atît mai voios decît tine, de pildă, pe cît ești tu mai voios decît tatăl tău. Uneori, de-atîta bucurie, se simțea ca o sfîrlează. Ai văzut vreodată un ogar sărind peste grilajul grădinii? Uite-așa îl sare Peter.

Și ia gîndește-te la muzica fluierului lui! Unii domni, care se-ntorc acasă noaptea,

scriu în ziare că au auzit o privighetoare în grădina Kensington, dar, în realitate, ei aud fluierul lui Peter. Desigur el n-avea măcar o mămică — dar la ce i-ar fi trebuit? Poate să-ţi pară rău pentru el din pricina asta, dar să nu-ţi pară prea rău, fiindcă următorul lucru pe care vreau să ţi-l povestesc este cum s-a dus el la ea. Zînele au fost cele care i-au prilejuit asta.

ORA ÎNCHIDERII

Este ne-nchipuit de greu să știi multe lucruri despre zîne și spiriduși, dar un lucru e sigur, că acolo unde sînt copii, sînt și ei. Mai de mult, copiii nu aveau voie să intre în grădina Kensington și pe atunci nu era acolo nici urmă de zînă sau de spiriduș. Apoi copiilor li s-a dat drumul în grădină și chiar în aceeași seară au venit și zînele, și spiridușii, cu duiumul. Nu pot să nu se ia după copii, dar rareori ai să-i vezi, și asta pe de o parte pentru că în timpul zilei stau în spatele grilajului unde nu ai voie să te duci, și pe de altă parte fiindcă sînt atît de vicleni. Nu sînt de loc vicleni după ora de închidere a grădinii, dar pînă atunci, măiculiță-doamne!

Pe vremea cînd erai pasăre, cunoșteai bine zînele și spiridușii, iar cînd ești copil mic

îţi mai aduci aminte multe lucruri despre ei şi e tare păcat că nu poţi, atunci, să te-apuci să scrii, fiindcă pe urmă începi să uiţi şi am auzit chiar că unii copii au declarat că nu văzuseră niciodată o zînă. Şi dacă au spus asta în grădina Kensington, poate că tocmai atunci se uitau la o zînă. Ei nu ştiau, fiindcă zîna îi păcălea luînd o altă înfăţişare. Păcăleala asta este unul dintre lucrurile care le izbuteşte zînelor cel mai bine. Şi de obicei se dau drept flori, pentru că suita reginei lor se află în Bazinul Zînelor, şi acolo, ca şi pe Aleea Copiilor Mici, sînt atîtea flori încît o floare e ultimul lucru care ar putea să-ţi atragă atenţia.

Zînele se îmbracă întocmai ca florile şi-şi schimbă rochiile după anotimp, punîndu-şi rochii albe cînd înfloresc crinii, albastre în timpul clopoţeilor şi aşa mai departe. Cel mai mult le place însă vremea şofranului şi a zambilelor, pentru că acestea sînt flori mai puţin colorate, dar pe lalele (în afara celor albe care sînt leagănele zînelor) le găsesc ţipătoare, aşa că uneori renunţă zile de-a rîndul să se îmbrace ca lalelele. Şi iată de ce le poţi prinde cel mai uşor cînd începe vremea lalelelor.

ACOLO UNDE SÎNT COPII, SÎNT ȘI ZÎNE ȘI SPIRIDUȘI

Cînd cred că nu te uiţi la ele, o iau repede la fugă, dar dacă te uiţi la ele şi le e teamă că n-au timp să se ascundă, stau liniştite şi se dau drept flori. Şi pe urmă, după ce ai plecat fără să ştii că erau zîne, aleargă acasă şi le povestesc mamelor lor prin ce aventură au trecut.

Bazinul Zînelor este acoperit în întregime cu iederă (din care zînele prepară uleiul de ricină) şi cu cîteva flori ce cresc ici, colo. Cele mai multe sînt flori adevărate, dar unele sînt zîne. Niciodată nu poţi să fii sigur care anume e zînă, dar un mijloc bun de a afla este să te plimbi pe-acolo uitîndu-te în altă parte şi apoi să te întorci pe neaşteptate. Un alt mijloc, pe care David şi cu mine îl folosim uneori, este să le priveşti ţintă. După mai mult timp încep să clipească şi atunci ştii sigur că sînt zîne.

Se mai găsesc zîne şi de-a lungul Aleii Copiilor Mici, un loc nobil ca toate locurile unde sînt zîne. Odată, douăzeci şi patru de zîne au păţit ceva nemaipomenit. Erau fetiţe de şcoală şi ieşiseră la plimbare cu învăţătoarea lor şi purtau toate rochii de zambile. Deodată învăţătoarea şi-a dus degetul la buze şi fetiţele au încremenit pe un răzor gol dîndu-se drept zambile. Din nefericire, ceea ce

auzise învăţătoarea era zgomotul pe care-l făceau doi grădinari venind să planteze flori tocmai pe răzorul acela. Duceau o roabă plină de flori şi ce s-au mai mirat cînd au văzut răzorul ocupat!

— Păcat să scoatem zambilele, a spus unul din ei.

— E ordinul ducelui, răspunse celălalt.

Şi după ce au golit roaba, le-au scos din pămînt pe sărmanele şcolăriţe înspăimîntate şi le-au aşezat în cinci rînduri în roabă.

Bineînţeles, nici învăţătoarea, nici fetiţele n-au îndrăznit să se arate că sînt zîne, aşa că au fost duse departe cu roaba, într-un şopron, de unde au fugit noaptea, fără pantofi în picioare. Dar părinţii lor făcură atîta zarvă despre-ntîmplarea asta, încît şcoala a trebuit să fie închisă.

Cît despre casele zînelor şi spiriduşilor n-are rost să le cauţi, pentru că sînt chiar contrariul caselor noastre. Casele noastre le poţi vedea ziua, dar nu noaptea. Pe cînd casele lor le poţi vedea pe întuneric, dar nu le poţi vedea ziua, căci au culoarea nopţii şi n-am auzit pe nimeni care să vadă noaptea în timpul zilei. Asta nu înseamnă că au case negre, căci noaptea îşi are culorile ei, tot

astfel cum și ziua le are pe ale ei, atîta doar că ale nopții sînt cu mult mai strălucitoare. Albastrul, roșul și verdele lor este ca și al nostru, doar cu o lumină în spate. Palatul reginei, care domnește deopotrivă și peste zîne și peste spiriduși, este construit în întregime din sticle multicolore și este cel mai frumos dintre toate reședințele regale, dar regina se plînge uneori că poporul ei privește pe furiș înăuntru să vadă ce face. Sînt făpturi tare curioase din fire și își turtesc așa de rău nasul de geamuri încît iată de ce, de cele mai multe ori, spiridușii sînt cîrni. Drumurile le sînt lungi de cîteva mile și foarte întortocheate și au de-o parte și de alta dîre din fire de lînă toarsă, în culori vii. Cum păsările obișnuiau să fure firele pentru cuiburile lor, au angajat un polițai, anume ca să țină firele la celălalt capăt.

Una din marile deosebiri dintre poporul de zîne și spiriduși și noi este că ei nu fac nimic folositor. Cînd primul copil mic a rîs pentru prima oară, rîsul lui s-a spart în mii de bucăți care au luat-o la goană în toate părțile. Uite-așa au apărut zînele și spiridușii. Ai zice că sînt grozav de ocupați, de parcă n-ar avea nici o clipă de pierdut, dar dac-ai sta să îi

întrebi ce fac, n-ar putea să-ţi răspundă mai nimic. Sînt îngrozitor de neştiutori, şi tot ce fac e doar ca să se afle-n treabă. Au un poştaş, dar el nu vine cu mica lui geantă decît de Crăciun, şi deşi au şcoli frumoase, nu se învaţă nimic în ele. Cel mai mic dintre copii, fiind şef, e întodeauna ales învăţător şi după ce strigă catalogul, toţi ies să se plimbe şi nu se mai întorc.

Trebuie avut în vedere că, în familiile zînelor şi spiriduşilor, cel mai mic e întotdeauna considerat cel mai important şi de obicei devine prinţ sau prinţesă. Copiii îşi aduc aminte acest lucru şi cred că printre

CHIAR ÎN ACEEAŞI SEARĂ AU VENIT ŞI ZÎNELE ŞI SPIRIDUŞII

oameni trebuie să fie la fel și de aceea sînt atît de neliniștiți cînd o surprind pe mămica lor punînd alte scutece în leagănul care fusese al lor.

Poate ai băgat de seamă că surioara ta cea mică vrea să facă tot felul de lucruri pe care mama și dădaca ei ar vrea ca ea să nu le facă: să stea în picioare cînd trebuie să stea jos, sau să stea jos cînd trebuie să stea în picioare, de exemplu; sau să se trezească atunci cînd s-ar cuveni să doarmă, sau să se tîrască pe podea cînd poartă rochița cea bună și așa mai departe, și poate că toate astea le iei drept răutăți. Dar nu-i așa; face cum i-a văzut pe spiriduși că fac. La început se poartă ca ei și-i trebuiesc vreo doi ani să învețe să se poarte ca oamenii.

Furiile ei greu de suportat se pun de obicei pe seama dinților care-i cresc, dar nu-i asta; ea se enervează pentru că nu o înțelegem cu toate că vorbește o limbă pe-nțeles. Vorbește limba zînelor și a spiridușilor. Motivul pentru care mamele și dădacele înțeleg înaintea altor persoane ce vrea să zică — cum ar fi că „doda" înseamnă „dă-mi odată" sau că „dee" este „de ce porți o pălărie așa de caraghioasă? — este că, avînd de-a face

mereu cu copiii mici, ele au început să prindă ceva din graiul zînelor și spiridușilor.

Nu de mult, David a stat să se gîndească mai pe îndelete la acest grai, apăsîndu-și tare tîmplele, și și-a adus aminte mai multe vorbe de-ale lor pe care am să ți le spun și ție într-o zi, dacă n-am să uit. David le auzise pe vremea cînd era sturz și deși i-am sugerat că poate erau de fapt vorbe de-ale păsărilor, el spune că nu, pentru că sînt glume și năzdrăvănii, iar păsările nu vorbesc decît despre clăditul cuiburilor. Își amintește limpede că păsările obișnuiau să meargă dintr-un loc într-altul, ca niște cucoane prin fața vitrinelor, uitîndu-se la diferite cuiburi și zicînd: „Nu-i culoarea mea preferată!" sau: „Cum s-ar potrivi asta cu o căptușeală moale"? sau: „Dar se va purta?" sau: „Ce oribilă garnitură!" și așa mai departe.

Zînele sînt minunate dansatoare și iată de ce unul dintre primele lucruri pe care le face un copil este să îți ceară să-i dansezi și apoi, cînd o faci, să înceapă să plîngă. Ele își țin marile lor baluri sub cerul liber, într-un loc numit „cercul zînelor". După aceea, săptămîni întregi poți să mai vezi cercul pe iarbă. Nu-i de la început acolo, dar îl fac ele

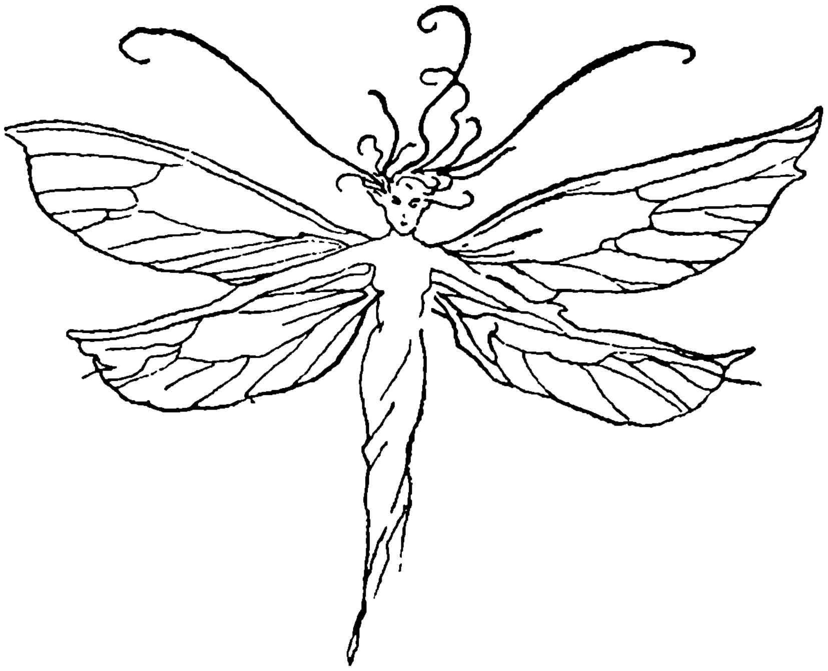

ZÎNELE SÎNT
MINUNATE DANSATOARE

rotindu-se mereu în pas de vals. Uneori ai să găsești ciuperci înăuntrul cercului; sînt scaunele zînelor, pe care slujitorii au uitat să le ia de acolo. Scaunele și cercurile lor sînt singurele semne pe care aceste mici făpturi le lasă în urmă și nu le-ar lăsa nici pe ele, dacă nu le-ar plăcea atît de mult dansul, încît să nu se mai oprească din învîrtit pînă în clipa deschiderii porților grădinii. David și cu mine am găsit odată un cerc al zînelor, cald încă.

Există însă și un mijloc să afli de bal mai înainte chiar de-a începe. Cunoști tăblițele pe care e însemnată ora de închidere, din ziua aceea, a grădinii. Ei bine, spiridușii, aceste șirete făpturi, uneori schimbă pe furiș

tăblița în noaptea în care va avea loc un bal și atunci ai să vezi scris că grădina se închide la șase jumătate, de exemplu, în loc de șapte. Și așa, zînele pot începe balul cu o jumătate de oră mai devreme.

Dacă într-o noapte ca asta am putea rămîne în grădină, ca celebra Maimie Mannering, am avea de văzut minunății: sute de zîne fermecătoare grăbindu-se să ajungă la bal, cele măritate purtîndu-și verigheta în jurul taliei, domnii, toți în uniforme, ținînd trena doamnelor, băieții care luminează calea alergînd înaintea tuturor și ducînd cireșe de toamnă care sînt lanternele zînelor; garderoba unde își pun condurii de argint și capătă un bon pentru cape; florile dînd buzna de pe Aleea Copiilor Mici să se uite și ele și sînt totdeauna binevenite, fiindcă sînt gata să împrumute cîte un ac cu gămălie; apoi masa de seară avînd la loc de onoare pe regina Mob și în spatele jilțului ei stînd lordul șambelan, în mînă cu o floare de păpădie peste care suflă ori de cîte ori maiestatea sa dorește să știe cît e ceasul.

Fața de masă se schimbă după sezon, iar în luna mai este din flori de castan. Slujitorii zînelor obișnuiesc să facă așa: bărbații se

suie, cu duzinele, în copaci și scutură crengile, și florile cad ca fulgii de zăpadă. Apoi femeile le-adună fluturîndu-și fustele, pînă cînd se face chiar ca o față de masă. Uite-așa își capătă zînele fețele de masă.

Au pahare adevărate și trei feluri de vinuri adevărate, și anume, vin de boabe de porumbar, vin din boabe de măcriș și vin din ciuboțica cucului. Regina toarnă vinul, dar sticlele sînt atît de grele încît ea doar zice că toarnă. La început se dă pîine cu unt de mărimea unui ban de trei penny, iar la sfîrșit prăjituri atît de mici, că nu mai au cum să lase firimituri. Zînele și spiridușii stau de jur împrejur pe ciuperci și mai întîi se poartă cuviincios și pun mîna la gură cînd tușesc și așa mai departe. Dar după puțin timp, nu mai sînt atît de bine crescuți și își înfig degetele în untul, care se scoate din rădăcinile copacilor bătrîni, iar cei mai urîcioși se întind pe fața de masă lingînd cu limba zahărul sau celelalte bunătăți. Cînd regina vede una ca asta, face un semn slujitorilor să strîngă masa și s-o pună deoparte, și atunci toată lumea se îndreaptă spre dans.

Regina pornește înainte și lordul șambelan în urma ei, ducînd două vase mici, unul cu suc de micșunea și celălalt cu suc din floarea pecetea-lui-Solomon. Sucul de micșunea e bun pentru a aduce în simțiri dansatorii care cad la pămînt amețiți, iar sucul florii pecetea-lui-Solomon este pentru vînătăi. Zînele se lovesc foarte ușor și cînd Peter cîntă din fluier mai repede și tot mai repede, ele se țin după el, pînă cad jos. Pentru că, după cum știi fără să ți-o mai spun, Peter Pan este orchestra zînelor. El stă în mijlocul cercului, și astăzi ele nici nu-și mai pot închipui un dans elegant fără el. Într-un colț al invitației pe care o trimite orice familie bună, stă scris „P.P." Dar zînele sînt făpturi recunoscătoare și la balul care a avut loc cînd prințesa a împlinit vîrsta pentru bal (ele împlinesc vîrsta asta la a doua lor zi de naștere și au cîte o zi de naștere în fiecare lună), i-au împlinit dorința inimii lui.

S-a întîmplat în felul următor: regina i-a poruncit să îngenuncheze, și apoi i-a spus că, pentru că a cîntat atît de frumos, îi va împlini dorința inimii lui. Atunci toate zînele s-au strîns în jurul lui Peter să audă ce îi

PETER PAN ESTE ORCHESTRA ZÎNELOR.
STĂ ÎN MIJLOCUL CERCULUI ȘI
ASTĂZI ELE NICI NU-ȘI MAI POT
ÎNCHIPUI UN DANS ELEGANT FĂRĂ EL

dorea inima, dar el a șovăit mult timp neștiind ce să ceară.

— Dacă vă cer să mă întorc la mama, a întrebat el în cele din urmă, îmi puteți împlini dorința asta?

Vezi însă că întrebarea lui le-a necăjit, pentru că, dacă el s-ar fi întors la mama, ele ar fi pierdut muzica; așa că regina și-a lăsat nasul în jos cu dispreț și a spus:

— Aida-de, cere-mi să-ți împlinesc o dorință mai mare ca asta!

— E o dorință chiar atît de mică? a întrebat el, iar.

— Uite-atît de mică, i-a răspuns regina, apropiindu-și palmele una de alta.

— Dar cît de mare e o dorință mare?

Regina a măsurat pe fustă o lungime binicică.

Atunci Peter Pan s-a gîndit și a spus:

— Ei bine, atunci cred că am să cer să-mi împliniți două dorințe mici în loc de una mare.

Bineînțeles că zînele au trebuit să fie de acord, cu toate că deșteptăciunea lui le-a cam supărat. Iar el le-a spus că prima lui dorință era să se ducă la mama, dar să aibă dreptul să se întoarcă în grădina Kensington,

dacă ar fi cumva dezamăgit. Cît despre a doua dorință, pe aceasta și-o ține în rezervă.

Au încercat să-l abată de la hotărîrea asta și i-au pus chiar tot felul de piedici.

— Pot să-ți dau puterea să zbori pînă la casa mamei tale, a spus regina, dar nu pot să-ți deschid ușa.

— Fereastra pe care am zburat de la ea va fi deschisă, le-a spus el confidențial. Mama o lasă întotdeauna deschisă, sperînd că am să mă întorc în zbor.

— De unde știi? s-au mirat zînele.

Și, într-adevăr, Peter n-a putut să le explice de unde știa.

— O știu eu, așa! a fost tot ce le-a spus.

Și cum el a tot stăruit, n-au avut încotro și au trebuit să-i îndeplinească dorința. Uite cum i-au dat puterea să zboare: l-au gîdilat toate pe umăr și în curînd el a simțit o ciudată furnicare în acea parte, și după asta iată-l ridicîndu-se sus, tot mai sus și luîndu-și zborul dincolo de grădina Kensington, peste acoperișurile caselor.

Era atît de plăcut, încît, în loc să zboare drept acasă, a trecut pe deasupra catedralei Sf. Paul, atingîndu-i ușor cupola, apoi a ocolit pe la Crystal Palace și de-a lungul Tami-

sei înapoi spre Regent's Park, și cînd a ajuns la fereastra mamei, aproape că se și hotărîse ca a doua lui dorință să fie aceea de a deveni o pasăre.

Fereastra era larg deschisă, exact așa cum știa că trebuia să fie, și el a pătruns înăuntru și iat-o acolo și pe mama, adormită. Peter a coborît ușor pe marginea patului și a privit-o îndelung. Dormea cu capul pe braț și adîncitura ce-o lăsa în pernă era aidoma unui cuib căptușit cu părul ei castaniu ondulat. Atunci și-a adus aminte, deși uitase de mult, că ea întotdeauna își despletea părul noaptea. Ce gingașe erau volanele cămășii ei de noapte! Ce bucuros era să aibă o mamă atît de drăguță!

Dar părea tristă și el știa de ce părea tristă. Un braț i s-a mișcat de parcă ar fi vrut să înconjoare ceva și el știa ce vroia să înconjoare.

„O, mamă! și-a spus Peter în sinea lui, dacă ai ști cine stă pe marginea patului tău!".

Știa că n-avea decît să șoptească „mamă", oricît de ușor, și ea s-ar fi trezit. Totdeauna mama ta se trezește numaidecît, dacă tu ești cel care-i rostești numele. Și-atunci ce strigăt

de bucurie ar fi scos și cum l-ar mai fi strîns la piept! Și cît de mult i-ar fi plăcut lui, dar, mai ales, cît de minunat ar fi fost pentru ea! Iată ceea ce mi-e teamă că și-a spus și Peter. El nu s-a îndoit niciodată că, întorcîndu-se la mama lui, i-ar fi făcut cea mai mare bucurie pe care-o poate avea o femeie. „Nimic nu poate fi mai minunat, se gîndi el, decît să ai un băiețel care să fie al tău. Cît de mîndră e o mamă să te aibă! Și pe drept cuvînt!"

Dar de ce zăbovește Peter atît de mult pe marginea patului? De ce nu-i spune mamei lui că s-a întors?

Aproape că mi-e teamă să recunosc adevărul, și anume, că el stătea acolo șovăind între două hotărîri. Uneori se uita cu dor spre mamă și uneori privea cu dor spre fereastră. Bineînțeles că era plăcut să fie iar băiatul ei, dar, pe de altă parte, ce de minunății îl așteaptă în gradina Kensington! Era el chiar atît de sigur că i-ar plăcea să mai poarte haine? Sări de pe pat și deschise un dulap să se uite la vechile lui hăinuțe. Mai erau acolo toate, dar nu putea să-și aducă aminte cum se îmbrăcau. Șosetele, de exemplu, se purtau la mîini sau la picioare? Tocmai era să-și tragă una din ele pe mînă cînd

se întîmplă ceva deosebit. Poate că dulapul a scîrţîit; în orice caz, mama lui s-a trezit pentru că a auzit-o şoptind „Peter" de parc-ar fi fost cel mai minunat cuvînt de pe lume. El a rămas pe podea ţinîndu-şi răsuflarea şi mirîndu-se de unde ştia ea că el se întorsese. Dacă ar mai fi spus o dată „Peter", el ar fi strigat la rîndul lui „Mamă!" şi ar fi alergat la ea. Dar ea n-a mai spus nimic, a scos doar un geamăt uşor şi cînd el s-a uitat din nou la ea, pe furiş, adormise iar, cu lacrimi pe obraz.

Asta l-a amărît tare rău pe Peter, şi ce crezi că a fost primul lucru pe care l-a făcut? Stînd pe marginea patului, i-a cîntat mamei din fluier un prea frumos cîntec de leagăn. L-a compus pe loc din felul în care rostise ea „Peter" şi nu s-a mai oprit din cîntat pînă nu a văzut că i se înseninează faţa.

Găsi că făcuse o faptă atît de inteligentă, încît de-abia a rezistat să n-o trezească, s-o audă spunînd: „Vai, Peter, ce minunat cînţi!" În orice caz, cum ea acum părea mulţumită, el şi-a întors iar privirea spre fereastră. Să nu crezi că se gîndea să zboare şi să nu se mai întoarcă niciodată. Era cu totul hotărît

să fie iar băiatul mamei lui, dar șovăia dacă să înceapă chiar din noaptea aceea. Cea de-a doua dorință îl neliniștea. Nu-și mai dorea să fie o pasăre, dar să renunțe la cea de-a doua dorință i se părea nechibzuit, și pentru asta trebuia să se întoarcă la zîne. De asemenea, dacă lăsa să treacă prea mult pînă să-și spună dorința, poate că nu i-ar mai fi fost împlinită. Se mai întrebă și dacă nu fusese fără inimă să plece fără să-și ia rămas bun de la Solomon, bătrînul corb.

— Tare-aș vrea să mai călătoresc, măcar o singură dată, în barca mea! i-a spus el, dus pe gînduri, mamei care dormea. A încercat chiar s-o convingă, de parcă ea l-ar fi putut auzi: Ar fi atît de minunat să le povestesc păsărilor ce aventură am avut! Și apoi, solemn: Îți făgăduiesc să mă întorc! Și o și credea.

Iar pînă la urmă, știi, a zburat de-acolo. S-a întors de două ori de la fereastră, vrînd să-și sărute mama, dar i-a fost teamă că avea să se trezească de bucurie, așa că pînă la urmă i-a cîntat din fluier un sărut minunat și-apoi a zburat înapoi în grădina Kensington.

Au trecut nopți de-a rîndul și chiar luni pînă să le ceară zînelor împlinirea celei de a doua dorințe; și nici nu înțeleg de ce-o fi întîrziat atît. Unul din motive era că a trebuit să-și ia de-atîtea ori rămas bun nu numai de la prieteni, dar și de la atît de multe locuri îndrăgite. Apoi a făcut ultima călătorie cu barca, și după asta a făcut cu adevărat ultima călătorie, și pe urmă a făcut ultima călătorie dintre toate și așa mai departe. De asemenea s-au dat și o sumedenie de serbări de rămas bun în cinstea lui; și un alt motiv liniștitor pentru el era și acela că, de fapt, nu avea de ce să se grăbească, pentru că mama lui, oricum, îl aștepta mereu. Acest ultim motiv i-a displăcut bătrînului Solomon, fiindcă le încuraja pe păsări să-și amîne treaba de azi pe mîine. Avea Solomon mai multe vorbe ale lui, ca să țină păsările la treabă: „Nu renunța niciodată de-a oua astăzi, pentru că ai putea oua și mîine" și: „În lumea asta nu ți se oferă de două ori același prilej". Și iată-l pe Peter tot amînînd într-una, cu voioșie și fără să pățească nimic. Păsările comentau între ele și începură să trîndăvească.

Vezi însă că, deşi Peter nu se grăbea de loc să se întoarcă la mama, totuşi era hotărît să o facă. Cea mai bună dovadă era atenţia cu care se purta cu zînele. Ele doreau foarte mult ca el să rămînă în grădina Kensington să le cînte şi, ca să nu ajungă să-i îndeplinească şi cea de-a doua dorinţă, căutau să-l înşele făcîndu-l să rostească unele dorinţe simple ca: „Aş vrea să nu mai fie iarba atît de udă", iar unele dansau în contratimp, ca să-l facă să strige: „Aş vrea să păstraţi măsura". Atunci ele i-ar fi spus că aceasta era cea de a doua lui dorinţă. Dar el le ghicea intenţia şi cu toate că uneori începea să spună: „Aş vrea . . ." se oprea totdeauna la timp. Aşa încît, cînd în cele din urmă le spuse cu curaj: „Acum vreau să mă-ntorc la mama pentru totdeauna" ele trebuiră să-i gîdile umerii şi să-l lase să plece.

El a luat-o la goană, pentru că visase că mama lui plîngea, şi el ştia prea bine ce era acel lucru important după care plîngea ea, şi că o-mbrăţişare de la Peter al ei cel fără de seamăn ar fi făcut-o numaidecît să zîmbească. Era sigur de asta şi-i era atît de dor să se cuibărească în braţele ei, încît acum a

zburat drept la fereastra care trebuie să fie totdeauna deschisă pentru el.

Dar fereastra era închisă. Şi i se puseseră chiar zăbrele. Şi Peter, uitîndu-se înăuntru, o văzu pe mama lui dormind liniştită, cu braţul în jurul unui alt băieţel.

Peter a strigat-o:

— Mamă! Mamă!

Dar ea nu l-a auzit.

În zadar a bătut el cu mîinile şi picioarele lui mici în zăbrele. A trebuit să zboare înapoi în grădina Kensington plîngînd cu sughiţuri şi să n-o mai vadă niciodată pe aceea care-i era dragă! Ce băiat minunat voise să-i fie! Vai, Peter, noi toţi, care-am făcut marea greşeală, n-am mai face-o a doua oară. Dar Solomon avea dreptate: nu ţi se oferă de două ori acelaşi prilej, cel puţin celor mai mulţi dintre noi. Cînd ajungem la fereastră, fereastra este închisă. Zăbrelele s-au tras pentru totdeauna.

CASA CEA MICĂ

Toată lumea a auzit de Casa cea Mică din grădina Kensington, singura casă din lumea întreagă pe care au construit-o zînele și spiridușii pentru oameni. Totuși nimeni n-a văzut-o cu adevărat, în afară de vreo trei sau patru care nu numai că au văzut-o, dar au și dormit înăuntru. Pentru că numai dacă dormi înăuntru poți s-o și vezi. Și asta fiindcă ea nu-i acolo cînd te așezi să te culci, dar e acolo cînd te trezești și ieși dinăuntru.

Așa, dac-ar fi vorba, oricine o poate vedea, numai că ceea ce se vede nu e chiar casa, ci doar lumina din ferestre. Lumina din ferestre se vede foarte bine după ora de închidere a grădinii. Uite, David, de exemplu, a văzut-o deslușit din depărtare, printre copaci, pe cînd ne întorceam o dată acasă de la o pantomimă, și a mai văzut-o și

Oliver în noaptea în care a rămas mult mai tîrziu la Templu — cum i se spune locului unde-și are tatăl lui slujba. Cît despre Angela Clare, căreia-i place să i se scoată cîte un dinte, fiindcă atunci bea ceai într-o prăvălie, ea a văzut chiar mai multe lumini, a văzut sute de lumini laolaltă; se vede că asta s-a întîmplat tocmai cînd zînele și spiridușii clădeau casa, căci ei o clădesc în fiecare noapte și de fiecare dată în altă parte a grădinii. Ea mai spunea și că i s-a părut că una dintre lumini era mai mare decît celelalte, cu toate că nu era cu totul sigură care anume, fiindcă toate săltau în așa hal, încît se prea poate ca alta să fi fost încă și mai mare. Dar fără-ndoială că dacă a fost aceeași lumină, atunci a fost lumina lui Peter Pan. O sumedenie de copii au văzut lumina, așa încît asta nu-i mare lucru. Maimie Mannering a fost însă celebra fetiță pentru care s-a construit casa pentru prima oară.

Maimie era totdeauna cam ciudată și era ciudată numai cînd cădea noaptea. Avea patru ani, și ziua era ca toată lumea. Se bucura dacă fratele ei Tony, o făptură minunată de șase ani, o lua în seamă, și atunci se

uita la el în sus, aşa cum se obişnuieşte, şi căuta-n zadar să-l imite, iar cînd el o gonea de-acolo, în loc să fie supărată, se simţea măgulită. De asemenea, de cîte ori se juca cu mingea, pe cînd mingea era în aer, se oprea ca să-ţi arate că poartă pantofi noi. Vezi dar că era cel mai obişnuit dintre toţi copiii, cît era zi.

Dar cum cădea noaptea, fanfaronul de Tony îşi pierdea dispreţul pentru Maimie şi începea să o privească cu teamă, ceea ce nu e de mirare, căci întunericul îi aducea în priviri o licărire pe care n-aş putea-o numi decît misterioasă. Şi era totodată o privire liniştită, care contrasta puternic cu uitările speriate ale lui Tony. Atunci el îi dăruia toate jucăriile lui preferate (pe care i le lua totdeauna înapoi în dimineaţa următoare), şi ea le primea cu un zîmbet tulburător. Motivul pentru care el devenea acum atît de linguşitor şi ea atît de misterioasă era (pe scurt), că ştiau că aveau să fie trimişi la culcare. Şi iată momentul cînd Maimie devenea teribilă. Tony o implora să fie cuminte în noaptea aceea şi o implora şi mama, şi dădaca lor negresă, dar Maimie le zîmbea doar, cu zîmbetul ei îngrijorător. Şi încetul

BINEÎNȚELES, ÎN GRĂDINA
KENSINGTON SE DUCEAU ZIUA

cu încetul, cînd rămîneau singuri doar cu lampa de noapte, ea se ridica din pat strigînd:

— Psst! Ce-a fost asta?

Tony o ruga stăruitor:

— N-a fost nimic, lasă Maimie, lasă . . .

Şi-şi trăgea pătura peste cap.

— Se-apropie! striga ea, uită-te la ea, Tony. Îţi atinge patul cu coarnele — te caută, vai, Tony, vai! şi nu se oprea pînă ce el nu cobora în goană pe scări, în pijama, ţipînd îngrozitor.

Cînd veneau înapoi s-o potolească, de obicei o găseau dormind liniştită — fără prefăcătorie, ştii, dormind într-adevăr şi părînd cel mai dulce îngeraş, ceea ce mie mi se pare că era încă şi mai urît din partea ei.

Dar, bineînţeles, în grădina Kensigton se duceau ziua şi atunci Tony era cel care vorbea cel mai mult. Şi din vorba lui puteai să-ţi dai seama ce băiat minunat era şi nimeni nu era mai mîndru de el ca Maimie. Ar fi fost încîntată să poarte chiar vreun bilet prins de ea, care s-arate că era sora lui. Niciodată însă nu-l admira mai mult ca atunci cînd îi spunea, cum i se-ntîmpla adesea, c-un splendid curaj, că avea de gînd ca

într-o zi să rămînă în grădină, înăuntrul grilajului, după ora de închidere a porților.

— Vai, Tony, îi spunea ea cu un nețărmurit respect, dar zînele-au să fie furioase.

— Ce să spun! îi răspundea el neglijent.

— Poate, îi spunea ea cu emoție, Peter Pan are să te ia cu el la o plimbare cu barca.

— Am să-l oblig să mă ia! îi răspundea Tony.

Nu-i de mirare că era atît de mîndră de el! Dar n-ar fi trebuit ca ei să vorbească atît de tare, fiindcă într-o zi au fost auziți de o zînă care căuta frunze moarte să-și facă din ele, după obiceiul zînelor, perdele de vară. Și după asta Tony a fost un băiat stigmatizat. Desprindeau grilajul de la pămînt mai înainte de-a se așeza el acolo, așa încît, cînd se-așeza, cădea în cap, îi puneau piedică prinzîndu-l de șiretul de la pantof și mituiau rațele să-i scufunde vapoarele. Aproape toate accidentele neghioabe care ți se-ntîmplă în grădină se datoresc faptului că zînele-ți poartă sîmbetele, și-n felul ăsta îți atrag atenția cum se cade să vorbești despre ele.

Maimie era o fetiță dintre acelea cărora le place să hotărască o zi pentru a face ceva, dar Tony nu era așa. Și cînd ea îl întreba în ce zi avea de gînd să rămînă în grădină după ora de închidere, el îi răspundea doar:

— Într-una din zile.

Era cu totul nehotărît în privința zilei, afară doar dacă ea îl întreba:

— Nu cumva astăzi?

Atunci putea să spună cu toată siguranța că nu avea să fie ziua de astăzi.

Așa încît ea și-a putut da seama că Tony aștepta o ocazie într-adevăr deosebită.

Și iată-ne ajunși la acea după-amiază în care grădina Kensington era acoperită toată de zăpadă și Iazul Rotund era acoperit de gheață, de o gheață nu îndeajuns de groasă ca să fie bună de patinaj, dar pe care puteai să o strici pentru a doua zi azvîrlind pietre. Și mulți copii, fetițe și băieți, făceau așa.

De cum au intrat în grădină, Tony și cu surioara lui au vrut să se ducă drept la iaz, dar doica le-a cerut să facă mai întîi o plimbare lungă. Și zicînd asta, aruncă o privire spre tăblița pe care scria ora de închidere a grădinii, să vadă care avea să fie ora în

seara aceea. Citi: cinci și jumătate. Biata doică! Făcea parte dintre acele doici-negrese care se bucură mereu pentru că sînt atît de mulți copii albi pe lume cărora să li se poarte de grijă. Dar în ziua aceea nu avea să se bucure prea mult!

Porniră, dar, de-a lungul Aleii Copiilor Mici și înapoi. Și cînd se-ntoarseră și ajunseră din nou în dreptul tăbliței, doica se miră văzînd că acum pe ea scria ora cinci. Nefiind obișnuită cu șireteniile zînelor și spiridușilor, ea nu văzuse, așa cum văzuseră odată Maimie și Tony, că aceștia schimbau ora cînd în noaptea aceea avea să fie bal. Încît le-a spus doar că nu le mai rămăsese timp acum decît să meargă pînă-n vîrful Movilei și înapoi. Și cum ei umblau liniștiți pe lîngă ea, nu le ghicea emoția care le umplea piepturile lor mici.

Vezi că venise ocazia de-a vedea un bal al zînelor. Și Tony înțelese că n-ar fi putut niciodată nădăjdui să dea peste o ocazie mai bună.

Trebuia neapărat să-și dea seama de asta, pentru că Maimie o simțea atît de limpede pentru el. Ochii ei arzători îl întrebau:

„Nu-i astăzi?"

Iar el oftă și încuviință din cap.

Maimie își strecură mîna într-a lui și mîna ei era caldă, dar a lui era rece. Și-atunci ea a făcut ceva drăguț: și-a scos fularul și i l-a dat.

— Poate ți-e frig, i-a șoptit.

Fața ei era îmbujorată; dar a lui Tony era întunecată.

Pe cînd se-ntorceau pe vîrful Movilei, el îi șopti:

— Mi-e teamă că doica are să mă vadă și n-am să pot s-o scot la capăt.

Maimie îl admiră atunci mai mult decît oricînd pentru că nu-i era teamă decît de doica lor, cînd erau atîtea spaime necunoscute de care să te temi și spuse cu voce tare:

— Tony, am să te fugăresc pînă la poartă! Și în șoaptă: Atunci ai să te poți ascunde!

Și o luară la goană.

Tony putea oricînd, cu ușurință, s-o lase în urmă pe Maimie, dar ea nu știuse niciodată că el era în stare să alerge chiar atît de repede ca-n seara aceea, și a fost sigură că se grăbea doar așa ca să aibă mai mult timp să se ascundă.

„Minunat, minunat!" strigau ochii ei înduioşaţi.

Cînd, dintr-o dată, primi un şoc îngrozitor: în loc să se ascundă, eroul ei alergase afară pe poartă.

În faţa acestei dureroase privelişti, Maimie încremeni, de parcă toate dulcile comori pe care le purta cu ea s-ar fi împrăştiat dintr-o dată. De mare dispreţ, n-a putut nici măcar să plîngă şi, dintr-o pornire de protest împotriva tuturor laşilor jalnici, alergă la Fîntîna Sfîntului Govor şi se ascunse în locul lui Tony.

Cînd doica ajunse în dreptul porţii şi-l văzu pe Tony departe în faţa ei, îşi zise că şi celălalt copil de care purta de grijă era cu el şi ieşi în stradă. Seara se lăsă peste grădină şi sute de persoane ieşiră pe poartă, pînă şi ultimul, care totdeauna trebuia să alerge ca să apuce să iasă, dar Maimie nu se uită la ei. Ea-şi ţinea ochii strîns închişi, lipiţi cu lacrimi arzătoare. Cînd îi deschise, ceva foarte rece îi alergă în sus, de-a lungul picioarelor şi de-a lungul braţelor, şi i se lăsă în inimă. Era tăcerea grădinii. Pe urmă auzi „zdrang", şi dintr-altă parte „zdrang", şi-apoi „zdrang",

„zdrang", undeva departe. Se închideau porţile.

Şi de îndată ce ultimul „zdrang" se stinse, Maimie auzi limpede un glas spunînd:

— Totu-i deci în ordine!

Avea un sunet de lemn şi părea să vină de undeva de sus. Şi ea se uită într-ocolo la timp ca să vadă un ulm întinzîndu-şi braţele şi căscînd.

Era cît pe-aci să-i spună:

„N-am ştiut niciodată că poţi să vorbeşti!"

Cînd un glas metalic, ce părea că vine de la o lopată de lîngă fîntînă, îl întrebă pe ulm:

— Nu-i oare cam frig acolo sus?

Şi ulmul îi răspunse:

— Nu-i prea frig, dar amorţeşti stînd atîta într-un picior, şi-şi lovi braţele cu putere, aşa cum fac birjarii mai înainte de-a o lua din loc.

Maimie se miră foarte tare să vadă că şi alţi copaci înalţi fac acelaşi lucru şi se furişă pînă pe Aleea Copiilor Mici, unde se ghemui cu mare atenţie sub un stejar care ridică din umeri, fără să pară că o ia în seamă.

Nu-i era de loc frig. Purta un palton roșcat și pe cap avea înfundată o bonetă, astfel încît nu i se vedea decît fața mică și buclele. Tot restul făpturii îi era ascuns în atîta îmbrăcăminte călduroasă, încît părea mai curînd o minge. În jurul mijlocului avea aproape 40 de centimetri.

În Aleea Copiilor Mici se petreceau multe, iar Maimie ajunse tocmai la timp să vadă o magnolie și un liliac persan trecînd peste gard și pornind într-o plimbare elegantă. Umblau desigur cam țopăit, dar asta pentru că se foloseau de cîrji. Și o tufă de soc șchiopăta pe alee și s-a oprit să pălăvrăgească cu niște arbuști de gutui, și cu toții purtau cîrji. Cîrjele le erau bețigașele acelea care se leagă de vlăstari și de arbuști. Maimie le cunoștea foarte bine, dar niciodată pînă-n noaptea aceea nu știuse la ce folosesc.

Se uită cu atenție de-a lungul aleii și văzu primul spiriduș. Era un ștrengar care alerga pe alee și închidea sălciile plîngătoare. Făcea asta așa: apăsa cu o sîrmă în trunchiuri și ele se închideau ca umbrelele, revărsînd zăpadă peste micile plante de dedesubt.

— Vai, răule, răule! strigă Maimie indignată, fiindcă știa ce-nseamnă să te trezești în cap cu o umbrelă de pe care curge apa. Din fericire, ștrengarul era destul de departe s-o poată auzi, însă o crizantemă a auzit-o și a rostit atît de semnificativ: „Ie-te-te, dar ce-a fost asta?" încît Maimie a trebuit să iasă din ascunzătoare și să se arate. Și-atunci toată lumea de plante s-a văzut în mare-ncurcătură, și nu știa ce să facă.

— Bineînțeles, nu-i treaba noastră, vorbi o salbă-moale, după ce șușotiră între ele, dar știi foarte bine că n-ar trebui să te găsești aici și poate că ar fi de datoria noastră să te-arătăm zînelor; tu ce crezi?

— Cred că n-ar trebui de loc să o faceți, le răspunse Maimie, ceea ce le miră atît de mult, încît hotărîră înțepate că nu se putea discuta cu ea.

— Nu v-aș fi cerut-o, le asigură ea, dacă aș fi crezut că am făcut ceva rău, și, bineînțeles, după cuvintele ei, nu mai avură ce să spună. Adăugară doar: „Ce mai zi!" și: „Asta-i viața!" fiindcă pot să fie îngrozitor de sarcastice.

Ei însă îi păru rău pentru cele care nu aveau cîrji și le spuse cu bunăvoință:

— Mai înainte de-a mă duce la balul zînelor, aș vrea să vă iau la plimbare, una cîte una, puteți chiar să vă sprijiniți pe mine.

EA LE CONDUSE ÎN SUSUL ALEII
COPIILOR MICI ȘI ÎNAPOI, PE RÎND,
UNA CÎTE UNA

La vorbele astea bătură din palme și ea le conduse în susul Aleii Copiilor Mici și înapoi, pe rînd, una cîte una, așezîndu-și cîte un braț sau un deget în jurul celei mai fragile, îndreptîndu-le piciorul cînd îl puneau prea caraghios și purtîndu-se cu cele străine tot atît de politicos ca și cu cele englezești, cu toate că nu înțelegea o vorbă din ce spuneau.

În genere s-au purtat frumos, cu toate că unele dintre ele s-au plîns că nu le-a dus atît de departe ca pe Nancy sau pe Grace, sau pe Dorotea, iar altele au înțepat-o, dar fără s-o facă dinadins, iar ea era prea binecrescută să le facă vreo mustrare.

Pînă la urmă osteni de-atîta plimbare și de-abia aștepta să plece de-acolo la bal, dar nu-i mai era frică. Și motivul pentru care nu-i mai era frică era că se lăsase noaptea și-ți aduci aminte că-n întuneric Maimie era totdeauna cam ciudată.

Acum ele însă n-ar fi vrut de loc s-o lase să plece fiindcă:

— Dacă te văd zînele, au prevenit-o, au să-ți facă ceva rău — au să te ucidă, sau au să te silească să ai grijă de copiii lor, sau au să te preschimbe în ceva nesuferit, cum

ar fi un brad, căruia nu-i cad frunzele (fiindcă iarna ele îi invidiază cumplit pe brazi).

— Haida-de, răspunse un brad tăios, cît de încîntător este să stai aici cu haina închisă pînă-n gît și să te uiți la voi, biete ființe golașe, cum tremurați de frig.

Asta le-a îmbufnat, cu toate că de fapt ele pricinuiseră toată sfada, și îi schițară lui Maimie o imagine foarte mohorîtă asupra primejdiilor care-o așteptau dacă insista să meargă la bal.

Află de la un alun roșu că suita reginei nu era acum în toanele ei bune obișnuite, din cauza chinuitei inimi a ducelui Părăluță. El era un spiriduș oriental nefericit, ros de-o groaznică boală, anume: de-a nu putea iubi, și cu toate că-i fuseseră prezentate mai multe doamne din mai multe țări, nu putea să se îndrăgostească de nici una. Regina Mob, care domnește în grădina Kensington, a fost convinsă că fetele ei au să-l vrăjească, dar vai! inima lui, spunea doctorul, rămîne rece. Acest doctor enervant, care era doctorul lui particular, îi cerceta inima de cum se prezenta o doamnă, și, după asta, totdeauna dă-

dea din capul lui chel şi şoptea: „Rece, complet rece". Bineînţeles că regina Mob s-a simţit jignită, şi mai întîi a căutat să-i facă impresie poruncind suitei ei să verse lacrimi timp de nouă minute, şi pe urmă i-a certat pe amoraşi decretînd să poarte glugi de bufoni, atîta vreme cît nu vor reuşi să topească inima îngheţată a ducelui.

— Ce-aş mai vrea să văd amoraşii cu micile lor glugi drăgălaşe de bufoni! strigă Maimie şi o luă la goană să-i caute, plină de-ndrăzneală, căci amoraşilor nu le plăcea să rîzi de ei.

E-ntotdeauna uşor să descoperi unde se ţine un bal al zînelor, pentru că din acel loc se întind tot felul de panglici în toate părţile grădinii unde sînt zîne. Şi asta pentru ca invitaţii să poată ajunge la dans fără să-şi ude pantofii. Iar în noaptea aceea, panglicile erau roşii şi se vedeau de toată frumuseţea pe zăpadă.

Maimie a mers cîtva timp de-a lungul uneia dintre ele, fără să întîlnească pe nimeni, dar în cele din urmă zări apropiindu-se un alai de zîne. Spre mirarea ei, păreau că se întorc de la bal şi de-abia a avut vre-

ÎNTREGUL ALAI PĂREA FURIOS,
RIDICÎNDU-ȘI NASURILE MAI SUS
DECÎT POATE FI SĂNĂTOS CHIAR
PENTRU O ZÎNĂ

me să se ascundă plecîndu-şi genunchii şi întinzîndu-şi braţele ca şi cum ar fi fost un scaun de grădină. Şase spiriduşi călare mergeau în faţă şi şase în spate; la mijloc era o trufaşă doamnă de curte, cu o trenă lungă pe care i-o ţineau doi paji, şi pe trenă, de parc-ar fi fost un pat, stătea lungită o fată frumoasă, fiindcă ăsta-i felul în care călătoresc zînele nobile. Era-mbrăcată în ploaie de aur, dar partea cea mai de invidiat îi era gîtul, de culoare albastră şi catifelat şi, bineînţeles, îi scotea în evidenţă şiragul de diamante aşa cum nici un gît alb n-ar fi făcut-o. Zînele nobile obţin efectul ăsta mult admirat înţepîndu-şi pielea şi lăsînd ca sîngele lor albastru să iasă la suprafaţă şi să le vopsească. Nici nu-ţi poţi închipui ceva atît de strălucitor, decît dacă te-ai uitat la busturile femeilor din vitrinele bijutierilor.

Maimie observă de asemenea că întregul alai părea furios, ridicîndu-şi nasurile mai sus decît poate fi sănătos chiar pentru o zînă, şi ea-şi zise că probabil se întîmplase iar ca doctorul să spună: „Rece, complet rece".

Ei bine, Maimie s-a ţinut de panglică pînă a ajuns într-un loc în care panglica a devenit o punte peste un smîrc în care o altă zînă

SĂRMANA MICĂ CREATURĂ ERA URÎŢICĂ DE TOT PENTRU O ZÎNĂ

căzuse şi nu mai era în stare să iasă. Mai întîi acestei duduiţe i-a fost teamă de Maimie, care cu toată bunăvoinţa i-a venit în ajutor, curînd după aceea însă s-a aşezat în palma ei sporovăind vesel şi spunîndu-i că o cheamă Brownie şi că, deşi nu era decît o biată cîntăreaţă de stradă, se găsea în drum spre bal, să vadă dacă ducele o să-şi oprească ochii la ea.

— Desigur, încuviinţă ea, sînt cam urîţică, făcînd-o pe Maimie să se simtă oarecum stingherită pentru că, într-adevăr, sărmana

mică creatură era urîțică de tot pentru o zînă.

Era greu să știi ce să-i răspunzi.

— Văd că-ți zici că n-am nici o șansă, observă cu un tremur în glas Brownie.

— Nu spun asta, îi răspunse politicos Maimie, desigur fața ta este puțin cam obișnuită dar... Era într-adevăr destul de greu să-i răspundă.

Din fericire, își aduse aminte însă de tatăl ei și de bazar. El se dusese odată la un bazar elegant unde puteai vedea cele mai frumoase femei din Londra, plătind numai o jumătate de coroană. La întoarcerea acasă însă, în loc să fie nemulțumit de mama lui Maimie, spusese: „Nu poți să-ți închipui, draga mea, ce mîngîiere este să vezi din nou o față obișnuită."

Maimie i-a repetat zînei povestea asta, care a încurajat-o foarte mult. Și, într-adevăr, ea nu mai avu nici cea mai mică îndoială că ducele avea s-o aleagă. Așa încît se lăsă să alunece cît mai repede de-a lungul panglicii, strigîndu-i lui Maimie să nu vină după ea, ca regina să nu-i facă vreun rău.

Dar curiozitatea a împins-o pe Maimie înainte. Și de îndată ce ajunse la cei șapte

castani spanioli, dădu peste-o lumină minunată. Se furișă mai departe, pînă cînd ajunse aproape de tot, și-atunci stătu să se uite de după un copac.

Lumina, suspendată la înălțimea la care-ți este capul, se compunea din miliarde de licurici ținîndu-se unii de alții și formînd astfel un baldachin strălucitor deasupra cercului zînelor. Mii de făpturi mici stăteau să se uite, dar erau în întuneric și în culori închise față de creaturile superbe dinăuntrul cercului luminos, atît de neînchipuit de luminos încît Maimie trebuia să clipească repede tot timpul cît privea într-acolo.

Era uimitor și chiar enervant că ducele Părăluță era în stare să nu se-ndrăgostească pe loc; și totuși sumbra sa alteță nu era îndrăgostit; puteai să-ți dai seama de asta după stînjenitele priviri ale reginei și ale suitei ei (cu toate că se făceau că nu le pasă), după felul în care preafrumoasele doamne-zîne, care erau aduse dinaintea lui ca să fie alese, izbucneau în lacrimi cînd li se spunea să treacă mai departe, și chiar după însăși posomorîta lui figură.

Maimie îl putea vedea și pe sclifositul de doctor cercetîndu-i inima și să-l audă repe-

tînd aceleași vorbe, cu glasul lui de papagal. Îi părea rău mai ales pentru micii amorași, care stăteau cu glugile lor de bufoni în locuri întunecate și care de fiecare dată cînd auzeau: „Rece, complet rece" își plecau capetele nefericiți.

Era dezamăgită că nu-l zărește pe Peter Pan și pot să-ți spun acum de ce întîrzia el în noaptea aceea. Barca i se-ncurcase în Serpentină printre sloiurile plutitoare, printre care trebuia să-și croiască un loc de trecere primejdios, cu vîsla lui de nădejde.

Zînelor nu le prea lipsise pînă acum, căci tot nu puteau dansa, atît de tristă le era inima. Ele uită pașii de dans cînd sînt triste și și-i amintesc din nou cînd sînt vesele. David îmi spune că zînele nu spun niciodată: „Ne simțim fericite", ci spun așa: „Ne simțim dansant."

Ei bine, arătau într-adevăr foarte „nedansant," cînd, dintr-o dată, izbucni un hohot de rîs printre privitori, fiindcă Brownie tocmai venise și insista că are și ea dreptul să fie prezentată ducelui.

Maimie se aplecă să vadă ce avea să se-ntîmple cu prietena ei, cu toate că n-avea nici o nădejde cu ea; nimeni nu părea să

aibă vreo nădejde în afară de Brownie însăși care, oricum, era pe deplin încrezătoare. A fost condusă dinaintea alteței sale, iar doctorul, punîndu-și degetul, neglijent, pe inima ducelui care, din comoditate, bătea într-o ușă mică din haina lui de diamante, începuse să spună mecanic: „Rece, comp . . ." cînd se opri dintr-o dată.

— Ce-i asta?! strigă și mai întîi scutură inima ca pe-un ceas și pe urmă își așeză urechea pe ea.

— Extraordinar! strigă iar doctorul, în timp ce, bineînțeles, printre spectatori emoția ajunsese la culme, iar zînele leșinau în dreapta și-n stînga.

Fiecare, ținîndu-și răsuflarea, îl privea pe duce care, speriat, arăta de parcă ar fi vrut s-o ia la goană.

— Măiculiță! se auzi murmurînd doctorul, iar inima acum, evident, frigea, căci el a trebuit să-și tragă repede degetele de pe ea și să și le ducă la gură.

Urmă un moment de pauză, înspăimîntător.

După care, cu un glas puternic și înclinîndu-se cît mai mult, doctorul rosti entuziasmat:

— Înaltul meu stăpîn, am cinstea să aduc la cunoştinţa excelenţei voastre că sînteţi îndrăgostit.

Nu poţi să-ţi dai seama de urmarea unor asemenea cuvinte. Brownie îşi întinse braţele spre duce, şi el se azvîrli în ele, regina se azvîrli în braţele lordului şambelan şi doamnele din suită în braţele domnilor, pentru că eticheta curţii era ca s-o imite pe regină în orice-ar fi făcut. Şi astfel, într-o singură clipă, avură loc aproape cincizeci de nunţi fiindcă, dacă te azvîrli în braţele cuiva, asta la zîne înseamnă nuntă.

Ce-a mai ovaţionat şi-a ţopăit întreaga adunare! Trompetele răsunară, luna apăru pe cer, şi numaidecît o mie de perechi se prinseră de razele ei ca de panglicile unei serbări de mai şi-ncepură să danseze în pas de vals, lăsîndu-se cu frenezie purtate în jurul cercului zînelor. Cea mai plăcută priveliște a fost însă cînd amoraşii îşi smulseră glugile de bufoni şi le-azvîrliră cît mai sus, în aer, deasupra capetelor.

Dar atunci Maimie apăru şi strică totul.

Nu s-a mai putut opri. Îşi ieşise din minţi de-ncîntare pentru norocul micii ei prietene,

O PREAFRUMOASĂ
DOAMNĂ-ZÎNĂ

așa că făcu cîțiva pași înainte și strigă în extaz:

— Vai, Brownie, ce splendid!

Încremeniră toți, muzica se opri, luminile se stinseră și, cît ai zice „vai", Maimie își dădu seama cu groază de primejdia în care se găsea; prea tîrziu își aduse aminte că era un copil rătăcit într-un loc în care nici o făptură omenească nu trebuia să se găsească în timpul dintre închiderea și deschiderea porților; auzi forfota unei mulțimi mînioase și văzu mii de săbii scînteind, s-o omoare. Scoase un strigăt de groază și-o luă la goană.

Ce goană! Și-n tot acest timp ochii stăteau să-i sară din cap. De mai multe ori se lăsă la pămînt, dar numaidecît sărea în picioa-

re și o pornea iar. Era atît de-nespăimîntată încît, la un moment dat, nici nu știa dacă se mai găsea în grădină și singurul lucru de care mai era convinsă era că nu trebuia să se oprească de loc din alergat și credea că mai aleargă încă pe cînd de mult căzuse printre smochini și adormise. Iar fulgii de zăpadă care i se lăsau pe față credea că sînt sărutările mamei ei dorindu-i noapte bună. Credea că învelișul de zăpadă de pe ea era o plapumă caldă și căuta să și-l tragă peste cap. Și cînd, ca prin vis, auzi glasuri în jurul ei, își zise că era mama care-l aducea pe tatăl ei la ușa odăiței, s-o vadă cum doarme. Dar de fapt erau zînele și spiridușii.

Îmi pare foarte bine să-ți pot spune că ei nu mai vroiau să-i facă rău. Cînd o luase la goană de dinaintea lor, strigaseră de se dărîma cerul: „Omorîți-o! Preschimbați-o în ceva urîcios de tot!" și așa mai departe, dar n-au pornit numaidecît pe urma ei, ci s-au apucat să discute care s-o ia înainte, și asta i-a lăsat timp ducesei Brownie să se arunce la pămînt dinaintea reginei, cerînd o favoare.

Fiecare mireasă avea dreptul la o favoare, și ea ceru viața lui Maimie.

— Orice înafară de asta, răspunse regina neînduplecată și toate zînele și toți spiridușii o îngînară:

— Orice în afară de asta!

Dar cînd auziră cum se împrietenise Maimie cu Brownie ajutînd-o să ajungă la bal, spre marea lor glorie și renume, strigară de trei ori „ura" pentru micuța ființă omenească și porniră în șir, ca o adevărată armată, să-i mulțumească, cu suita reginei în frunte și cu baldachinul deasupra capetelor lor. I-au putut da ușor de urmă lui Maimie, după pașii din zăpadă.

Dar cu toate că au găsit-o printre smochini, acoperită de zăpadă, părea imposibil să-i aducă mulțumiri, căci n-o puteau trezi. Începură formalitățile de mulțumire — adică noul rege se cățără pe trupul ei și-i citi o lungă scrisoare de bun venit, dar ea nu auzi nimic. Se apucară de asemenea să dea la o parte zăpada de pe ea, dar imediat ea se acoperi din nou și atunci înțeleseră că era în primejdie de a muri de frig.

— Preschimbați-o în ceva căreia să nu-i pese de frig, își dădu cu părerea doctorul și asta părea o sugestie bună, numai că sin-

gurul lucru care le veni în minte că nu-i păsa de frig era un fulg de zăpadă.

— Şi ar putea să se topească, observă regina.

Aşa că trebuiră să renunţe la ideea asta. Încercară cu-ndîrjire s-o ducă într-un loc acoperit dar, cu toate că erau atît de mulţi, ea se dovedi prea grea. În vremea asta, toate doamnele plîngeau în batiste.

Iată însă că amoraşii avură o idee strălucită:

— Construiţi o casă în jurul ei, strigară ei. Şi numaidecît fiecare înţelese că asta era chiar ceea ce trebuia făcut. Imediat, o sută de spiriduşi cu topoare se-mprăştiară printre ramurile copacilor, iar arhitecţii alergară în jurul lui Maimie să o măsoare; se ridică pe loc la picioarele ei un depozit de cărămizi şi 75 de zidari apărură în goană cu piatra de temelie şi regina o aşeză, în timp ce spiriduşii supraveghetori au fost angajaţi să aibă grijă de copiii care-ar putea încurca treaba. Se ridică schelăria şi locul răsuna de ciocane şi dălţi şi strunguri rotative, în timp ce se aşeza acoperişul deasupra, iar în ferestre geamurile.

Casa era exact de mărimea lui Maimie și încîntătoare. Și cum unul din brațele ei era întins, le-a dat oarecare bătaie de cap, dar pînă la urmă construiră un cerdac în jurul lui, care să ducă la ușa din față. Ferestrele erau de mărimea unei cărți cu poze colorate și ușa era ceva mai mică, dar Maimie putea ieși ușor din casă, dînd la o parte acoperișul. Zînele și spiridușii, după cum le e obiceiul, bătură din palme de încîntare că dovediseră atîta inteligență și-ndrăgiră atît de mult Casa cea Mică, încît nu puteau să-și închipuie că o și terminaseră. Așa că-i mai aduseră unele adausuri, cîteva chiar extraordinare.

De exemplu, doi spiriduși suiră o scară pe casă și adăugară un horn.

— Acum tare ne e teamă că-i cu totul terminată, oftară ei.

Dar n-a fost așa, fiindcă alți doi spiriduși suiră o scară pe casă și legară de horn ceva fum.

— Desigur că acum e terminată, spuseră ei nehotărîți.

— Dar de loc! strigă un licurici. Dacă are să se trezească și n-are să vadă nici o lumi-

nă de noapte s-ar putea să se sperie, aşa că am să fiu eu lumina ei de noapte.

— Aşteaptă puţin, adăugă şi un negustor de porţelanuri, să-i fac un sfeşnic.

Acum însă, din păcate, totul era absolut gata.

Ba nu, slavă domnului!

— Dumnezeule, exclamă un fabricant de alămuri, uşa n-are clanţă! Şi-i puse el o clanţă.

Un fierar adăugă în faţa uşii un grătar de şters picioarele şi o cucoană bătrînă veni în goană cu o rogojină. Dulgherii aduseră un butoi cu apă şi vopsitorii insistară să-l vopsească.

În sfîrşit, gata!

— Gata?! Cum să fie gata? întrebă dispreţuitor instalatorul. Gata mai înainte de-a avea apă caldă şi rece înăuntru? Şi-i puse el apă caldă şi rece.

După asta sosi o armată întreagă de grădinari cu cotigi de-ale zînelor, cu sape şi seminţe, şi bulbi, şi sere, şi-n curînd în faţa cerdacului se-ntinse o curte plină de flori, iar în stînga lui o grădină de zarzavat, iar pe pereţi se ridicară trandafiri şi viţă căţără-

toare, şi-n mai puţin de cinci minute toate aceste frumuseţi erau în floare.

Ei, ce frumoasă arăta acum Casa cea Mică! Numai că, din păcate, era-n cele din urmă gata de tot şi nu mai aveau decît s-o lase acolo şi să se-ntoarcă la dans. Şi toate zînele şi spiriduşii, depărtîndu-se, îi trimiseră bezele, şi ultima care a părăsit-o a fost Brownie. Ea a rămas o clipă în spatele celorlalţi, ca să strecoare un vis drăguţ pe horn.

Şi toată noaptea căsuţa-ncîntătoare stătu acolo, printre smochini, purtîndu-i de grijă lui Maimie, şi ea habar n-avea. A dormit pînă cînd i s-a terminat tot visul şi s-a trezit simţindu-se nespus de plăcut şi confortabil, tocmai cînd se crăpa de ziuă. Şi atunci, aproape să adoarmă din nou, chemă:

— Tony! fiindcă ea credea că e-n odăiţa ei de-acasă.

Dar cum Tony nu-i răspunse, se ridică în capul oaselor, încît se lovi cu capul de acoperişul care se deschise precum capacul unei cutii şi, spre uimirea ei, văzu de jur împrejur grădina Kensington, acoperită de zăpadă. Cum nu se mai găsea în odăiţa ei de-acasă, se-ntrebă dacă era chiar ea, şi se ciupi de obraji, şi-atunci înţelese că era

chiar ea și-și aduse aminte că se afla în miezul unei mari aventuri. Își aminti tot ce i se întîmplase de la închiderea porților grădinii pînă-n momentul în care o luase la goană de dinaintea zînelor; dar cum oare, se-ntrebă ea, ajunsese într-un loc atît de ciudat?

Ieși din casă, prin acoperiș, drept în grădină și atunci văzu delicioasa căsuță în care-și petrecuse noaptea. O încîntă atît de mult, încît nu-și mai putu lua gîndul de la ea.

— O, scumpo! O, dragoste! strigă ea.

Se vede că glasul omenesc a speriat-o însă pe Casa cea Mică, sau poate ea a știut că rostul i se terminase, că, de-abia rosti Maimie cuvintele astea, și începu să se micșoreze — se strîngea atît de încet, încît Maimie nici nu putea să creadă că se strînge, dar în curînd văzu că n-ar mai fi putut s-o cuprindă. Rămînea mereu la fel de întreagă, numai că se făcea tot mai mică și o dată cu ea se micșora și curtea. Și zăpada o-nconjura, înghițind casa cu curte cu tot.

Casa ajunse de mărimea cuștii unui cățel, și-apoi cît o jucărioară, dar tot i se mai putea vedea fumul din horn și clanța de la ușă și trandafirii de pe pereți, fiecare în între-

gime. Lumina licuriciului se stingea și ea, dar mai era încă acolo.

— Scumpo, dragă, nu pleca! strigă Maimie căzînd în genunchi, fiindcă acum casa ajunsese de mărimea unui mosor de ață, dar tot complet întreagă.

Iar cînd Maimie își întinse brațele s-o implore, zăpada o năpădi din toate părțile pînă o acoperi de tot, și-acolo unde fusese mai înainte casa, acum nu mai era decît o-ntindere neîntreruptă de zăpadă.

Maimie bătu cu piciorul în neștire pe locul acela și-și duse mîinile la ochi, cînd iată că auzi o voce dulce zicîndu-i:

— Nu plînge, drăgălașă ființă omenească, nu plînge.

Și cînd se-ntoarse, văzu un preafrumos băiețel gol-goluț care-o privea cu duioșie. Și a știut pe dată că trebuia să fie Peter Pan.

CAPRA LUI PETER

Maimie se simți cuprinsă de sfială, dar Peter nu știa ce era sfiala.

— Sper c-ai dormit bine, îi spuse el cu toată seriozitatea.

— Mulțumesc, îi răspunse ea, mi-a fost cald și bine. Dar ție, și-l privi stînjenită cît era de gol, nu ți-e de loc frig?

Dar „frig" era un alt cuvînt pe care Peter îl uitase, așa încît îi răspunse:

— Cred că nu. Dar s-ar putea să greșesc. Știi, nu cunosc multe lucruri. Nu sînt cu totul un băiețel; Solomon spune că sînt un „juma-juma".

— Iată dar cum se numește, spuse Maimie pe gînduri.

— Nu-i chiar numele meu, îi explică el, numele meu e Peter Pan.

— Da, bineînţeles, ştiu, toată lumea ştie, urmă ea.

Nu-ţi poţi da seama ce plăcere i-a făcut lui Peter să afle că toată lumea de dincolo de porţile grădinii Kensington ştia de el. O rugă pe Maimie să-i spună ce ştiau şi ce spuneau, şi ea i-a făcut pe plac. În tot acest timp stăteau pe trunchiul unui copac căzut; Peter curăţase de zăpadă locul unde stătea Maimie, dar el se aşezase într-o parte care avea zăpadă pe ea.

— Înghesuie-te-ncoace, îi spuse ea.

— Cum adică? întrebă el. Şi ea-i arătă cum. Şi-atunci el se apropie.

Vorbiră unul cu altul şi el află că lumea ştia multe despre el, dar nu chiar toate; nu ştia că se-ntorsese la mama lui şi că găsise fereastra zăbrelită, de exemplu, dar nu-i spuse nimic lui Maimie despre această întîmplare care încă-l mai umilea.

— Se ştie că mă joc ca un băieţel adevărat? întrebă el, cu mîndrie. Te rog, Maimie, spune-le.

Dar cînd el îi arătă cum se juca, punîndu-şi cercul să plutească pe Iazul Rotund, şi celelalte, ea se-ngrozi de-a dreptul.

— Toate jocurile tale, îi spuse uitîndu-se la el cu ochi mari, sînt cu totul, cu totul greșite și nu sînt de loc așa ca ale băieților.

Auzind una ca asta, bietul Peter scoase un geamăt și plînse pentru prima oară de nu știu cîtă vreme. Lui Maimie îi păru rău pentru el și-i dădu batista ei, dar el nu știa de loc ce să facă cu batista, așa că ea-i arătă cum s-o folosească, adică își șterse ochii și apoi i-o întinse lui, spunîndu-i:

— Fă și tu așa.

Dar el, în loc să-și șteargă ochii lui, se apucă să-i șteargă pe ai ei, iar ea își spuse că era mai bine să declare că asta și dorise și, din milă pentru el, adăugă:

— Dacă vrei, am să-ți dau o sărutare.

Dar, cu toate că el odată știuse ce era o sărutare, uitase de mult, așa că-i răspunse:

— Mulțumesc! Și-i întinse mîna zicîndu-și că ea-i va pune ceva în palmă.

Pentru ea a fost un șoc. Dar simți că n-ar fi putut să-i explice despre ce era vorba, fără să-l facă să se simtă prost. Așa încît, cu o fermecătoare delicatețe, îi dădu lui Peter un degetar care se găsea din întîmplare la ea în buzunar și declară că era o sărutare.

Biet băiețel! El o crezu, și din ziua aceea îl poartă în deget, cu toate c-ar fi greu să găsești pe cineva căruia să-i trebuiască un degetar atît de mic. Vezi că, deși nu era decît un copil mititel, trecuseră ani și ani de cînd își văzuse mama și trebuie să spun că băiețelul acela care-l înlocuise era acum un bărbat cu mustăți.

Dar nu trebuie să crezi că Peter Pan era un băiețel de care să-ți fie milă mai curînd decît să-l admiri; dacă Maimie începuse prin a crede așa ceva, curînd ea-și dădu seama că se-nșelase foarte tare. Ochii ei străluciră de admirație cînd el îi povesti aventurile lui, mai cu seamă de felul în care umblase de colo-colo între Insulă și grădina Kensington, în cuibul lui de sturz.

— Ce romantic! exclamă Maimie.

Dar ăsta era un alt cuvînt necunoscut pentru Peter. Și el își lăsă capul în jos crezînd că-l disprețuiește.

— Presupun că Tony n-ar fi făcut așa ceva, spuse el cu umilință.

— Niciodată, niciodată, răspunse ea, deplin convinsă, i-ar fi fost frică!

— Ce-i aceea frică? întrebă Peter, dorind foarte mult să afle ce putea să fie acel lu-

cru, pe care-l credea splendid. Aş vrea să mă-nveţi, Maimie, cum să-mi fie frică!

— Cred că nimeni nu te-ar putea învăţa aşa ceva, îi răspunse ea cu adoraţie.

Dar Peter crezu că vroia să spună că e prostănac.

Ea-i povesti despre Tony şi de acea răutate pe care ea o făcuse în întuneric ca să-l sperie (ştiuse foarte bine că făcea ceva rău), dar Peter din nou îi înţelese greşit gîndul şi exclamă:

— Vai, cît aş vrea să fiu la fel de curajos ca Tony!

Asta o enervă:

— Eşti de douăzeci de mii de ori mai curajos ca Tony! Şi eşti cel mai curajos băiat pe care-l cunosc!

El de-abia îndrăzni s-o creadă, dar cînd îşi dădu seama că aşa şi era, scoase un strigăt de bucurie.

— Şi dacă vrei foarte mult să-mi dai o sărutare, adăugă Maimie, poţi s-o faci.

Codindu-se, Peter începu să-şi scoată degetarul din deget. A crezut că i-l ceruse înapoi.

— N-am vrut să spun sărutare, adăugă ea numaidecît, am vrut să spun un degetar!

— Ce-i asta? întrebă el.

— E, uite-așa! șopti ea și-i dădu o sărutare.

— Mi-ar plăcea foarte mult să-ți dau un degetar, spuse Peter grav, așa că-i dădu și el. Ba chiar îi dădu o mulțime de degetare și-apoi îi veni în minte o idee încîntătoare.

— Maimie, întrebă el, vrei să te măriți cu mine?

Or, trebuie să spun, oricît ar părea de ciudat, că aceeași idee i-a venit în minte și lui Maimie, exact în același timp.

— Aș vrea foarte mult, îi răspunse ea, dar are să fie loc în barcă pentru amîndoi?

— Dacă te-nghesui mult, spuse el cu multă ardoare.

— Dar oare păsările n-au să fie supărate?

El o asigură că păsările aveau să fie încîntate să o primească, cu toate că eu nu sînt chiar atît de sigur de asta. Și mai spuse și că iarna, de altfel, erau foarte puține păsări.

— Bineînțeles că ele ar putea să-ți ceară hainele, a trebuit el să recunoască, șovăind.

Ea se indignă de așa ceva.

— Se gîndesc mereu la cuiburile lor, căută el să le scuze, și unele bucățele din tine — și el îi mîngîie blana paltonului — le-ar putea ademeni.

— N-au să-mi ia blana! exclamă ea dintr-o dată.

— Nu, căută el s-o liniştească, mai mîngîind-o totuşi puţin, nu! Vai, Maimie, adăugă el extaziat, ştii tu de ce te iubesc atît de mult? Pentru că eşti ca un cuib splendid.

Asta o făcu pe ea să se simtă oarecum stingherită.

— Cred că acum vorbeşti mai mult ca o pasăre decît ca un băiat, îi spuse, dîndu-se înapoi.

Şi-ntr-adevăr, el semăna mai mult cu o pasăre.

— În definitiv, murmură ea, nu eşti decît un „juma-juma".

Dar asta îl duru pe el atît de mult, încît ea adăugă numaidecît:

— Trebuie să fie delicios să fii aşa!

— Vino să fii şi tu atunci la fel, Maimie dragă, o imploră el.

Şi porniră împreună spre barcă, fiindcă acum se apropia ora de deschidere a porţilor.

— Şi să ştii că nu eşti de loc ca un cuib, îi şopti el, ca să-i facă plăcere.

— Dar cred că e destul de drăguţ să fii ca un cuib, îl contrazise ea, numai aşa, cum

face orice femeie. Și-apoi adăugă: Peter, dragule, cu toate că nu le pot da blana mea, n-o să am nimic împotrivă să-și facă cuiburile în ea. Ia închipuie-ți un cuib pe gîtul meu, cu mici ouă pestrițe! O, Peter, ce minunat!

Dar cum se-apropiau de Serpentină, o trecu un fior și spuse:

— Bineînțeles c-am să mă duc adesea s-o văd pe mama; des de tot, nu-i așa? Nu-i ca și cum mi-aș lua rămas bun de la mama pentru totdeauna, nu-i de loc așa . . .

— O, nu, o asigură Peter. Dar în inima lui el știa foarte bine că era chiar așa. Și i-ar fi spus-o, dacă nu i-ar fi fost atît de teamă să n-o piardă. O îndrăgise așa de mult, încît simțea că n-ar mai fi putut să trăiască fără ea. Își spuse: „Are s-o uite pe mama cu timpul și-are să fie fericită cu mine". Și se grăbea dîndu-i mereu degetare.

Dar chiar cînd văzu barca și scoase un strigăt de entuziasm de atîta frumusețe, ea tot continuă să vorbească, tremurînd, despre mama:

— Știi foarte bine, Peter, nu-i așa? că n-aș putea să vin cu tine decît dac-aș ști cu siguranță că m-aș putea întoarce la mama

ori de cîte ori aş vrea. Peter, răspunde-mi, nu-i aşa?

— Aşa e, încuviinţă el; dar nu a mai putut să o privească în faţă. Dacă eşti sigură că mama ta o să te mai vrea, adăugă el îmbufnat.

— Ce-ţi dă prin minte, să nu mai mă vrea mama pe mine! strigă Maimie, cu ochii scînteind.

— Dacă n-o să pună zăbrele la fereastră, adăugă Peter cu duritate.

— Dar uşa, îi răspunse Maimie, are să fie totdeauna deschisă şi mama are să mă aştepte totdeauna.

— Atunci, îi spuse Peter cu oarecare asprime, urcă-te-n barcă, dacă eşti atît de sigură de ea. Şi-i dădu mîna să o ajute să intre în barcă.

— Dar de ce nu te uiţi la mine? îl întrebă ea, apucîndu-l de braţ.

Peter se strădui din răsputeri să n-o privească, se strădui să meargă mai departe, pe urmă înghiţi în sec şi sări pe ţărm şi se aşeză nefericit în zăpadă.

Ea veni la el:

— Ce s-a întîmplat, Peter drag?

— O, Maimie, strigă el, nu e cinstit din partea mea să te iau cu mine, dacă crezi c-ai să te mai poți întoarce acasă. Mama ta, și înghiți în sec, tu nu cunoști mamele așa cum le cunosc eu!

Și-atunci îi povesti nenorocita-ntîmplare, cum se puseseră zăbrele la fereastra pe care-ar fi trebuit să intre. Și cît îi povesti, ea oftă într-una:

— Dar mama mea . . . mama mea . . .

— Și a ta, îi spuse Peter. Toate sînt la fel. Trebuie să-ți spun că de pe-acum caută un alt copil.

— Nu pot să cred, se-nspăimîntă ea. Vezi, cînd ai plecat tu de-acasă, mama ta nu mai avea alt copil, dar a mea îl are pe Tony și desigur că, dacă au unul, nu mai vor alții.

La asta, Peter îi răspunse amar:

— Ar trebui să vezi scrisorile pe care le primește Solomon de la cucoane care au șase copii.

Și chiar atunci auziră un „zdrang" de fiare și-apoi iar „zdrang", „zdrang", de jur împrejurul grădinii.

Se deschideau porțile.

Peter sări nervos în barca lui. Știa că acum Maimie nu avea să mai vină cu el și

căuta voinicește să nu plîngă. Dar Maimie plîngea cu sughițuri, de să-ți rupă inima:

— Dacă am să ajung prea tîrziu! Vai, Peter, dacă cumva și-a luat un alt copil?

Și el sări din nou pe țărm, de parcă ea l-ar fi chemat.

— Deseară am să vin să te caut, îi răspunse apropiindu-se de ea, dar dacă te grăbești să te duci, cred c-ai să ajungi la timp.

Și după asta îi apăsă un ultim degetar pe mica ei gură dulce, și-și acoperi fața cu mîinile, să n-o vadă cum pleacă.

— Peter scump! strigă ea.

— Maimie scumpă! strigă nenorocitul băiat.

Ea se azvîrli în brațele lui, astfel încît era ca un fel de nuntă a zînelor, și pe urmă o luă la goană de-acolo.

Cum se mai grăbea să ajungă la poartă! Poți să fii sigur că-n seara aceea Peter a venit în grădina Kensington de-ndată ce a sunat închiderea porților, dar n-a mai găsit nici o Maimie, așa că a-nțeles că ea ajunsese la timp.

Multă vreme după aceea el a tot sperat că într-o noapte ea se va-ntoarce; adesea i se

părea c-o vede aşteptîndu-l pe ţărmul Serpentinei, pe cînd îşi trăgea barca. Dar Maimie nu s-a mai întors niciodată. Ar fi vrut s-o facă, dar îi era teamă că, dacă l-ar mai vedea pe scumpul ei „juma-juma", ar zăbovi cu el prea mult. Şi pe urmă şi dădaca o supraveghea acum mai îndeaproape.

Dar adesea vorbea cu dragoste de Peter, şi-i croşetă un săculeţ pentru ceainic, şi într-o zi, întrebîndu-se ce să-i dea în dar, mama îi făcu o propunere.

— Nimic nu i-ar putea fi mai folositor decît o capră.

— Ar putea să călărească pe ea, strigă Maimie, şi totodată să şi cînte din fluier!

— Atunci, o-ntrebă mama, n-ai vrea să-i dai capra ta, cu care-l sperii noaptea pe Tony?

— Dar nu-i o capră adevărată! îi răspunse Maimie.

— Lui Tony îi pare cu totul adevărată, observă mama.

— Şi mie mi se pare înfricoşător de-adevărată, recunoscu Maimie, dar cum să i-o dau lui Peter?

Mama ei știa cum ar putea să facă așa ceva și a doua zi, însoțiți de Tony (care era într-adevăr un băiețel cu totul drăguț deși, bineînțeles, nu se putea compara cu Peter), se duseră în grădina Kensington și Maimie se așeză singură într-un cerc de zîne și după asta mama ei, care era o doamnă plină de calități, rosti vorbele astea:

„Ia spune-mi fată, neapărat,
Lui Peter Pan ce-ai de dat?"

La care Maimie, răspunde:

„O capră am, s-o călărească
Și-o las aici să o găsească".

După care-și desfăcu brațele în așa fel de parc-ar fi aruncat semințe și se întoarse de trei ori în cerc.

Apoi vorbi Tony:

„Iar dacă Peter o găsește,
Noaptea, atunci, mai mă-ngrozește?"

Și Maimie răspunse:

„Noaptea, ziua, jur, oricînd
Capre să nu văd nicicînd".

Și pe urmă Maimie îi mai lăsă lui Peter, în același loc, și o scrisoare în care-i explica ce făcuse, rugîndu-l să le ceară zînelor să preschimbe capra într-una pe care să se poată călări.

Ei bine, totul se-ntîmplă exact așa cum sperase ea, căci Peter găsi scrisoarea și, bineînțeles, pentru zîne nimic nu era mai simplu decît să preschimbe capra într-una adevărată.

Și iată cum și-a căpătat Peter capra pe care călărește prin grădina Kensington, noapte de noapte, cîntînd dumnezeiește din fluierul lui.

Și Maimie se ținu de promisiune și nu-l mai înspăimîntă niciodată pe Tony cu vreo capră, cu toate că am auzit că a inventat un alt animal. Și pînă se făcu o fată mare de tot, ea continuă să-i lase tot felul de daruri lui Peter în grădina Kensington (cu scrisori în care-i explica cum se jucau copiii cu ele). Și n-a făcut numai ea așa ceva. David face la fel, de exemplu, căci și el, și eu cunoaștem locul unde să lăsăm cîte-un dar pentru Peter. Și noi am putea să-ți spunem și ție, dacă vrei, dar rogu-te! să nu ne-ntrebi de asta cînd e și Porthos de față, fiindcă lui îi plac atît de mult jucăriile, încît, dac-ar ști care-i locul acela, le-ar lua pe toate.

Și cu toate că Peter își mai aduce aminte de Maimie, a devenit iar vesel ca de obicei,

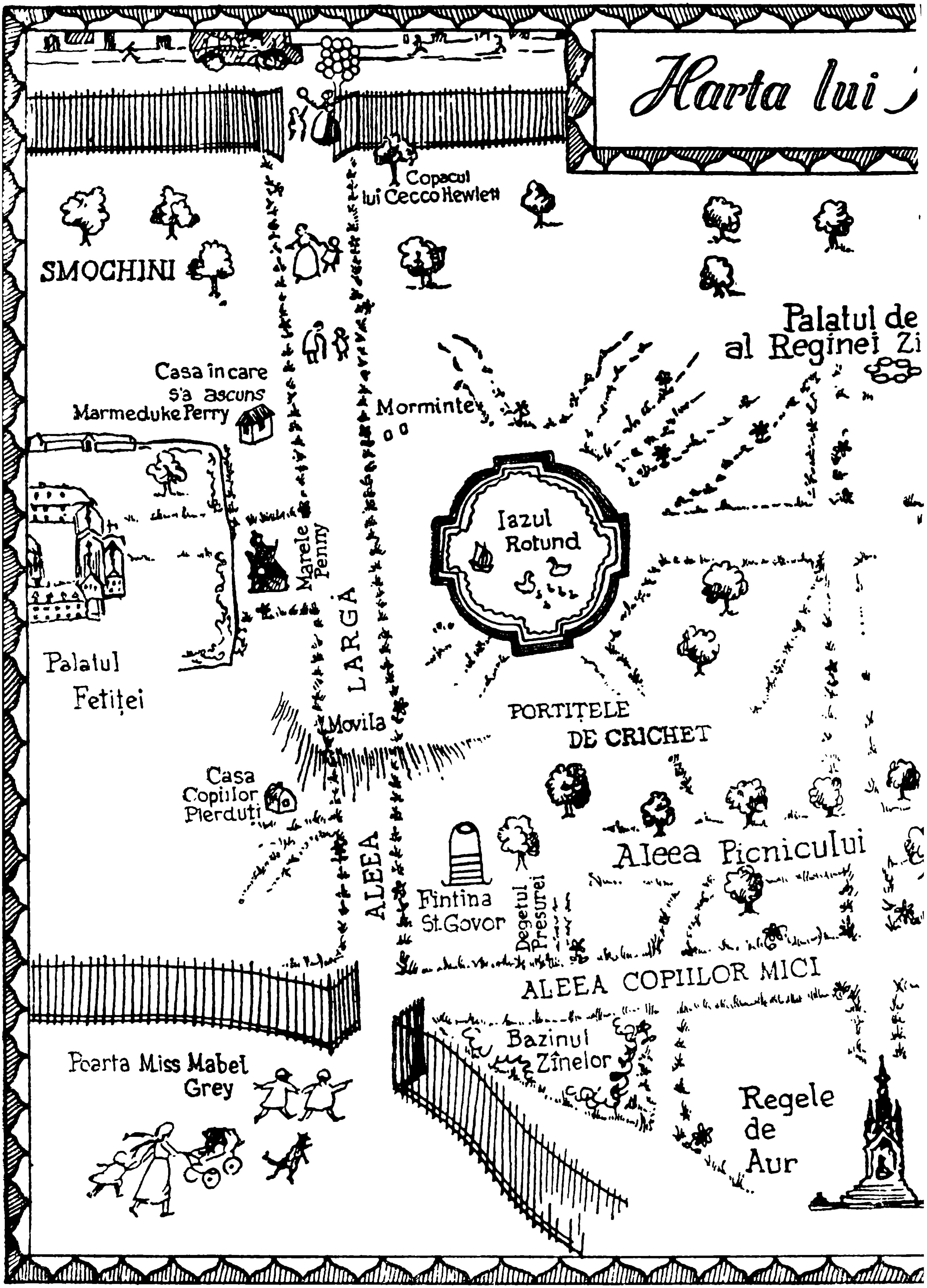

Harta lui
Copacul lui Cecco Hewlett
SMOCHINI
Palatul de al Reginei Zi
Casa în care s'a ascuns Marmeduke Perry
Morminte
Iazul Rotund
Marele Penny
LARGĂ
ALEEA
Palatul Fetiței
Movila
PORTIȚELE DE CRICHET
Casa Copiilor Pierduți
Aleea Picnicului
Fîntîna St. Govor
Degetul Presurei
ALEEA COPIILOR MICI
Bazinul Zînelor
Poarta Miss Mabel Grey
Regele de Aur

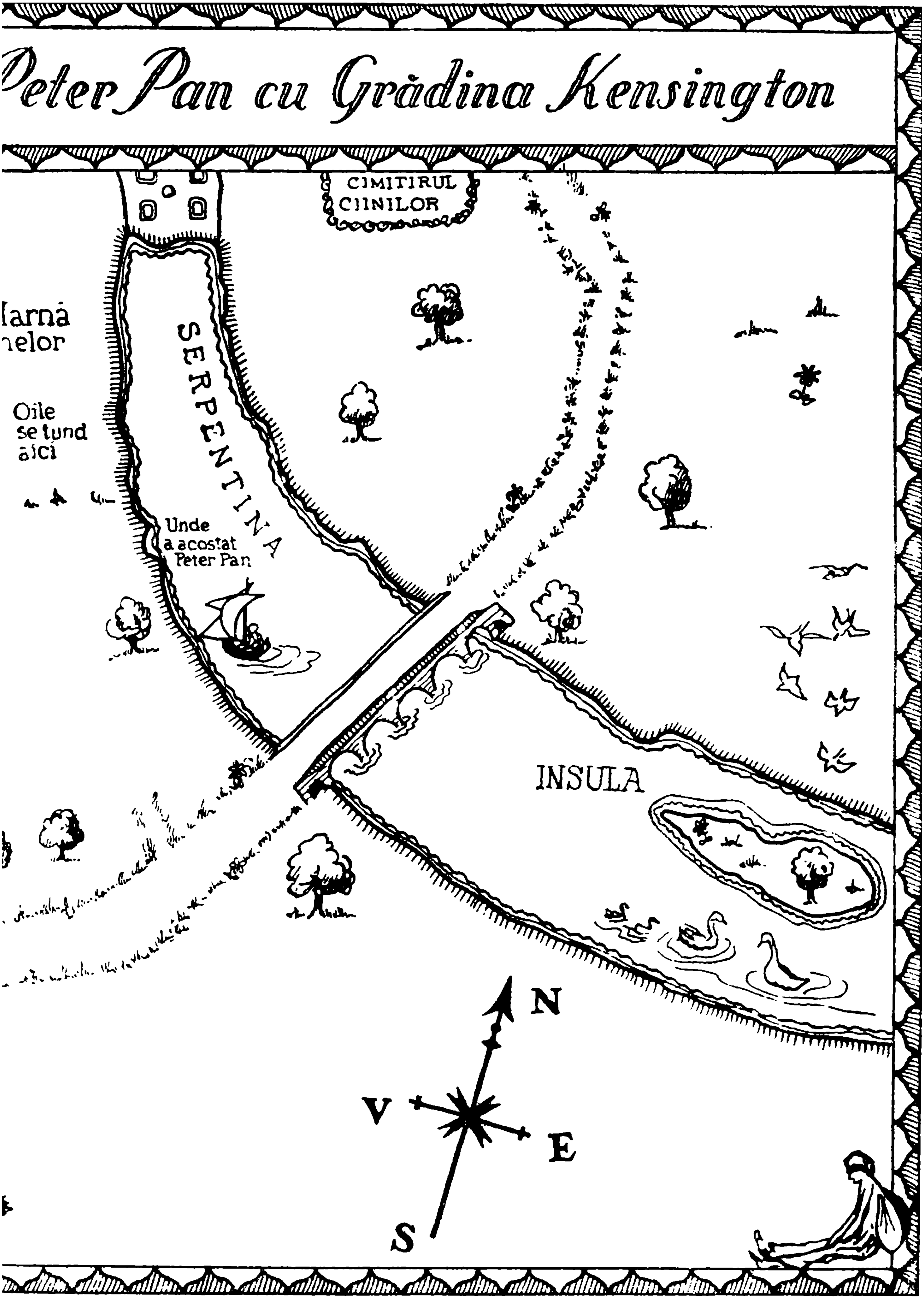
Peter Pan cu Grădina Kensington
CIMITIRUL CÎINILOR
Iarnă
SERPENTINA
Oile se tund aici
Unde a acostat Peter Pan
INSULA
N
V
E
S

CAPRA PE CARE PETER CĂLĂREŞTE PRIN GRĂDINA KENSINGTON, NOAPTE DE NOAPTE

şi-adesea, de mare bucurie, sare de pe capra lui şi se trînteşte în iarbă dînd din picioare. Ei, dar ce voioasă-i viaţa lui! Numai că, mai păstrînd o vagă amintire a vremii cînd fusese copil de-adevărat, se poartă deosebit de atent cu rîndunicile de casă cînd vin în vizită pe Insulă, pentru că rîndunicile de casă sînt spiritele copiilor mici care-au murit. Ele-şi clădesc cuiburile totdeauna sub streaşina caselor în care locuiseră cînd fuseseră fiinţe omeneşti, şi uneori încearcă să zboare înăuntru pe fereastra unei odăi de copil.

Probabil de-asta ține Peter la ele mai mult decît la oricare alte păsări.

Și Casa cea Mică? În fiecare noapte legiuită — adică în toate nopțile, afară de cele în care are loc un bal — spiridușii construiesc acum Casa cea Mică, pentru cazul în care s-ar mai găsi vreun copil de om, pierdut prin grădina Kensington. Și Peter umblă călare în jurul grădinii căutînd pe cei pierduți și cînd găsește cîte unul îl ia pe capra lui și-l duce la Casa cea Mică. Și cînd, de dimineață, copilul se trezește, e-n casă, iar cînd iese din ea, o vede. Și spiridușii construiesc casa cu voioșie, pentru că-i atît de drăguță, dar Peter umblă pe capră prin grădină în amintirea lui Maimie și pentru că tot îi mai place să se poarte așa cum își închipuie că fac băieții cei adevărați.

Dar nu trebuie să crezi că dacă, undeva, printre copaci, Casa cea Mică licărește, ești în siguranță dacă rămîi în grădină după ora de închidere. Dacă cumva se-ntîmplă să fie pe-afară niște zîne rele, cu siguranță c-au să-ți facă rău și, chiar dacă nu sînt zîne, poți pieri de frig și de-ntuneric mai înainte de-a apărea Peter pe-acolo. A ajuns de multe ori prea tîrziu, și cînd vede că-i prea

tîrziu, se-ntoarce repede la cuibul lui de sturz să-și ia vîsla, despre a cărei adevărată folosire i-a spus Maimie, și se-apucă să sape un mormînt pentru copilul pierdut. Pe urmă ridică deasupra o piatră pe care îi scrie inițialele. El face asta numaidecît, fiindcă-și spune că probabil așa ar face și băieții cei adevărați. Și fără-ndoială că ai băgat de seamă micile pietre de mormînt, precum și că totdeauna sînt cîte două. Le așază cîte două pentru că așa par mai puțin singuratice. Și cred că priveliștea cea mai impresionantă din grădina Kensington este aceea a celor două pietre de mormînt, ale lui Walter Stephen Matthews și Phoebe Phelps. Acolo i-a găsit Peter pe cei doi copii mici care-au căzut neobservați din cărucioarele lor, Phoebe, în vîrstă de treisprezece luni, și Walter, probabil ceva mai mic, fiindcă se pare că Peter a avut unele scrupule la așezarea vîrstei pe piatra lui. Stau unul lîngă altul și inscripția de pe pietre este doar aceasta:

		13
W		**P.P.**
St.M	și	1841

David așază uneori flori albe pe cele două morminte nevinovate.

Dar mai cu seamă ce straniu e pentru părinți să alerge în grădină la deschiderea porților, căutîndu-și copiii pierduți, și să găsească în locul lor mica piatră de mormînt.

Sper însă că Peter nu apare neapărat totdeauna cu sapa lui. E într-adevăr prea trist.

CUPRINS

Cuvînt înainte	5
Marele înconjur al grădinii . .	11
Peter Pan	29
Cuibul de sturz .	48
Ora închiderii	65
Casa cea Mică	88
Capra lui Peter	122

EDITURA ION CREANGĂ

Lei 3,25